

CHIẾN BINH HẠT DẺ

THE CHESTNUT'S
SOLDIER

Jenny Limiro

Chiến binh hạt dẻ

Jenny Nimmo

Chia sẻ ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

Chương 1

Đã có những thông điệp cảnh báo trước với Gwyn về sự xuất hiện của vị hoàng tử. Chúng trườn đi trong không khí và chọc tức những ngón tay của Gwyn, làm những khớp tay bỗng trở nên đau nhức và làm cậu đánh rớt những món đồ đang cầm. Và cậu biết một thứ gì đó sắp xảy ra.

Họ đã sửa gần xong cái nhà kho. Chỉ cần đóng thêm một vài cái đinh trên nóc nhà để chống lại những cơn gió hung dữ sắp kéo đến, cũng như thêm vài mảnh ván cho khu chuồng cừu. Đó là công việc của Gwyn. Chưa bao giờ có năng khiếu làm thợ mộc, hôm nay Gwyn một lần nữa chứng minh rằng công việc đó có thể trở thành thảm họa đối với cậu. Nhưng cậu không thể đổ lỗi về sự hậu đậu của mình cho cái lạnh hay sự ẩm ướt. Một vầng mặt trời tháng Chín to đùng đang trừng mắt liếc nhìn cả một vùng núi và đốt cháy những ngọn gió. Không khí hầm hập, ngọt ngào!

Vào những ngày như thế này, Gwyn rất ghét phải nghe tiếng quai búa. Mọi tiếng động dường như xâm nhập không khoan nhượng vào tất cả những nơi chốn bí mật nhất. Và với cha cậu ngồi trên mái nhà đập thành thình vào lớp tôn mái, tiếng ồn trở nên đinh tai nhức óc.

– Ồi!

Ném cái búa đang cầm vào cái xô đựng đinh, Gwyn ấn bàn tay lên sát miệng.

Từ chỗ ngồi vắt vẻo của mình trên nóc nhà, ông Ivor Griffiths hỏi vọng xuống:

– Sao rồi, chàng trai?

- Con chỉ lỡ nện búa vào ngón tay thôi.
- Con cần đeo kính rồi đấy!
- Vậy con phải bắt chước theo cha, đúng không?

Gia đình Griffiths có thói quen nói đùa với nhau về cặp mắt kính của ông Ivor. Chúng lúc nào cũng dính bùn, hoặc bị thất lạc đâu đó. Gwyn có thể thấy chúng hiện giờ đang nằm chổng chơ trên một chõng ván.

Cha cậu hỏi:

- Vết thương tệ lắm không?
- Ừm!

Vết thương bắt đầu trở nên đau nhức hơn mức chịu đựng của Gwyn. Một cái móng tay của cậu bầm tím và rướm máu.

Cha cậu bảo:

- Thôi vào nhà nhờ mẹ con chăm cho vết thương đi. Dù gì thì con cũng chẳng làm được gì với cái tay như thế, đúng không?
- Vâng ạ!

Nhét một cái đục vào trong túi áo, Gwyn tự hỏi tại sao cậu lại làm vậy. Có lẽ một cái gì đó ở nhà cần cậu để mắt tới. Nhưng chính cậu cũng không rõ đó là cái gì.

Miệng ngậm chặt ngón tay bị thương, Gwyn từ từ chạy dọc xuống con đường núi dẫn về phía trang trại. Tuy đang gấp, cậu vẫn không thể cưỡng lại được việc ngoái nhìn cái nhà kho. Nó sẽ là một chỗ trú chân tuyệt vời

cho những con cừu cái. Gwyn rất tự hào về nó, bởi vì họ đã tự mình làm tất cả mọi thứ: cậu và cha, Emlyn và chú Idris. Nó là một công việc gia đình.

Gwyn tự trách mình:

– Ngốc quá! Không có gì ở đây cả.

Hôm nay là một ngày sáng sủa, đẹp trời. Cậu có thể thấy rõ mọi thứ từ cánh đồng trên cao của mình, và tất cả đều bình thường. Không có gì đe dọa từ dưới thung lũng, nơi những ngọn cây sáng bừng với những màu sắc sắc sỡ đầu thu. Không có những bóng ma ẩn nấp trong những ngọn núi yên bình nằm duỗi mình dưới bầu trời xanh cao không một gợn mây. Nhưng Gwyn không thể nào lơ đi sự cảnh báo trong những ngón tay của mình.

Cậu đã quá mệt mỏi với ma thuật, với những linh cảm và sức mạnh bất thường thỉnh thoảng chạy dọc theo sống lưng. Đã có lúc Gwyn cao lớn hơn những đứa trẻ khác cùng tuổi. Tuy nhiên, trong bốn năm trở lại đây, cậu gần như không lớn thêm được chút nào. Giờ đây, những thông tin vào ra khỏi đầu cậu quá nhanh để cậu có thể hiểu được chúng. Trong lớp học, cậu luôn mơ màng suy nghĩ về khoảng cách giữa những vì sao thay vì khoảng cách giữa những cái cây, vẽ những hình trăng lưỡi liềm ở những chỗ mà đáng lẽ cậu phải vẽ đường thẳng, cũng như quên hết tiếng Anh của mình và viết những bài thơ bằng ngôn ngữ xứ Wales mà không ai hiểu.

Gwyn luôn nghĩ rằng, có lẽ sẽ sớm thôi, một khi cậu được mười ba tuổi, năng lượng phù thủy trong cậu sẽ biến dần đi, và Gwyn sẽ lớn lên như một cậu bé bình thường. Được là một người bình thường – đó chính là ước mơ lớn nhất của cậu.

Cúi thấp đầu xuống che ngón tay bị thương, Gwyn bắt đầu cảm đầu chạy thật nhanh, thật mạnh, để sự mệt mỏi và cơn đau xóc hông có thể đánh lạc hướng cậu khỏi những dấu hiệu của điềm xấu.

Mẹ đang ở trong bếp nướng bánh cho ngày lễ hội ở trường. Mặt bà ửng hồng, không rõ vì vui sướng hay vì nhiệt độ đang nóng bất thường, Gwyn không thể đoán được. Cái bàn ăn dài gần như bị phủ kín với những cái bánh được trang trí lộng lẫy, và cái lò nướng thì vẫn đang hừng hực lửa. Là một đầu bếp có tiếng, bà Griffiths luôn cố gắng để giữ gìn đẳng cấp đã có. Những cái bánh bà làm luôn đoạt giải. Treo phía trên bàn, hai mảnh giấy bầy ruồi ướt dính ngăn không cho lũ côn trùng bén mảng tới những cái bánh xốp sôcôla, bánh sữa ướp lạnh, bánh gatô phết mứt và những dây bánh bara brith. Đã có không ít những con côn trùng tham ăn mắc bẫy.

Gwyn la lớn:

– Ôi! Nóng quá! Sao mẹ có thể chịu được cái nóng như thế này chứ?

Bà Griffiths đưa tay quạt mồ hôi trên cặp má ửng hồng của mình với một cái khăn tay ướt và nói:

– Phải chịu thôi! Cha con vẫn chưa dọn đồng phân chuồng trong sân mà. Nếu mẹ mở cửa sổ, mùi hôi và lũ ruồi nặng sẽ bay đầy nhà mất. Thế mà vẫn có vài con bay vào được. Chẳng hiểu chúng vào bằng cách nào nữa.

– Cha vẫn còn phải lo cái nhà kho. Sắp xong rồi. Nó sẽ là một cái nhà kho tuyệt vời nhất!

– Biết rồi! Biết rồi!

Phát hiện ngón tay rướm máu của Gwyn, mẹ hỏi:

– Con bị gì vậy?

Gwyn cười bẽn lẽn:

– Con chỉ lỡ nện búa vào tay thôi.

– Con không định nói với mẹ là cái lạnh làm con bất cần đấy chứ?

– Không ạ! Là mặt trời ấy chứ. Nó làm mắt con nhoè nước vì chói.

Gwyn biết đó không phải là một lời giải thích hợp lý, vì cậu làm việc bên trong nhà kho, nhưng cậu chẳng nghĩ ra nổi lý do nào khác. Từ bỏ mọi cố gắng tỏ ra can đảm, cậu nhún nhó nói:

– Đau quá, mẹ ơi!

Mẹ cầm tay cậu lên, và bảo:

– Lại đây. Để tay con xuống dưới vòi nước đi!

Dòng nước lạnh như băng làm Gwyn không còn cảm thấy đau nhức, tuy nhiên giờ đây những ngón tay của cậu lại giờ chứng ngứa ngáy khó chịu. Cần phải làm một cái gì đó, nhưng là cái gì mới được chứ? Cậu rút tay lại và nói:

– Không sao. Con ổn rồi!

– Gwyn, vết thương vẫn còn chảy máu kìa. Để mẹ băng nó lại đã.

Mẹ kéo ra một hộp cứu thương từ cái tủ kế bên bồn rửa. Bà nói:

– Chậc! Chẳng còn miếng băng dính cỡ bự nào cả. Con giữ nguyên tay một lúc nhé!

Gwyn bồn chồn hết đổi chân nọ lại sang chân kia. Mọi thứ bỗng tốn quá nhiều thời gian khi cậu muốn chúng kết thúc nhanh giùm.

Mẹ bôi một lớp kem màu vàng lên trên ngón tay bị thương của Gwyn và bắt đầu quấn nó lại. Vừa làm, bà vừa nói:

– Đừng sốt ruột thế, con trai. Nhìn con, người ta sẽ tưởng đang có một trái bom hẹn giờ ở đây đây.

Gwyn nghĩ thầm:

– Có thể lắm chứ mẹ. Hoặc là một thứ tương tự thế.

Lớp băng phòng to hết một cái vỏ kén to đùng.

Cha thò đầu qua một cửa sổ nhìn vào trong. Ông gõ nhẹ vào khung cửa và hỏi:

– Gwyn, cha đi xuống Pendewi đây. Con muốn đi chung không?

– Con... chuyện đó...

Cậu cần có mặt ở đây, hay ở đó?

Ông Griffiths gọi với lại trước khi biến mất:

– Quyết định nhanh lên đi, chàng trai. Cha đang trễ rồi đó.

Nhẹ nhàng đẩy cậu ra khỏi bếp, mẹ khuyến khích:

– Đi đi Gwyn. Đi gặp Alun một lát đi.

Tiếng chiếc Land Rover rồ máy vọng vào từ ngoài đường. Gwyn đứng tần ngần một lát ở ngưỡng cửa, rồi cậu nói:

– OK!

Gwyn chạy vụt ra cửa. Cậu cần phải nói chuyện với ai đó.

Khi ngồi phịch xuống ghế bên cạnh cha trên chiếc Land Rover, Gwyn nhận ra người cậu muốn gặp không phải là Alun mà là Nia, em gái của

Alun.

Alun là một người bạn tốt và có lẽ sẽ mãi mãi là vậy, tuy nhiên Alun né tránh ma thuật và mọi câu chuyện có liên quan đến nó. Chỉ có Nia hiểu cậu. Chỉ Nia thoáng thấy được những sự việc xảy ra bên ngoài thế giới bao quanh cô, và chấp nhận những câu thần chú dễ dàng và tự nhiên như cô vẫn làm với những bông hoa mùa xuân.

Chuyến đi tới Pendewi tốn chừng hai mươi phút. Đáng lẽ nó chỉ tốn mười phút nếu đường không quá dốc. Thị trấn chỉ cách nhà Gwyn năm dặm. Tuy nhiên trang trại nhà Gwyn là trang trại ở nơi cao nhất trên núi. Nó nằm ở phía cuối một con đường mà thoáng nhìn, người ta cứ tưởng là một lối đi ngoằn ngoèo tạc vào trong vách đá. Ngay cả với một chiếc xe địa hình như chiếc Land Rover, họ cũng chỉ có thể di chuyển chậm chạp cho đến khi tới được con đường chính. Rồi sau đó là vài phút chạy đua với những chiếc xe du lịch hướng về phía biển, băng qua một cây cầu và chạy xuống thị trấn.

Nhà Lloyd và nhà Griffiths thường xuyên viếng thăm nhau. Họ từng là hàng xóm của nhau cho đến khi ngọn núi đẩy gia đình Lloyd xuống sống dưới thung lũng. Mùa đông khắc nghiệt của nó đã vượt quá sức chịu đựng của ông Iestyn Lloyd. Là cha của tám đứa trẻ, ông đã quyết định từ bỏ công việc nhà nông và bán lại căn nhà cũ của mình cho chú Idris của Gwyn. Giờ đây, ông Iestyn là chủ một cửa hàng thịt kinh doanh khá tốt tại Pendewi. Tuy nhiên, năm dặm và sự khác biệt trong lối sống không thể nào ngăn cản được một tình bạn bền bỉ qua thời gian.

Gia đình Lloyd sống tại căn nhà số 6 trên đường High Street. Ngôi nhà cao lớn của họ nằm trong dãy nhà liên kế có hai cánh cửa, một màu xanh cho cửa hàng thịt, và một màu đen cho gia đình. Gwyn và cha cậu đi vào trong cửa hàng. Ông Iestyn đang đặt thịt gà lên những cái khay sáng bóng tại cửa sổ. Ông bảo Gwyn:

– Alun không có nhà. Nó đi bơi với Siôn và Gareth rồi.

Gwyn nói:

– Không sao ạ.

Nháy mắt cười với vẻ hài lòng, ông Iestyn nói:

– Vợ chú cũng ra ngoài rồi. Bà ấy lại đi khoe bé Bethan với hàng xóm ấy mà.

– Cháu nói chuyện với Nia cũng được ạ.

Để hai ông bố lại bàn bạc với nhau về giá thịt cừu, Gwyn băng qua một cánh cửa dẫn vào căn nhà bên trong, nơi gia đình Lloyd sinh sống.

Đây là một trong những giây phút im ắng hiếm hoi trong một căn nhà có tám đứa trẻ.

Gwyn đi dọc xuống hành lang dẫn về phía cánh cửa sau để mở, nhưng cậu không bước vào trong nơi mà họ gọi là một khu vườn: một mảnh đất vuông vức, nhỏ xíu đầy cỏ khô bao quanh bởi những bức tường phủ đầy cây thường xuân và phần sau của căn nhà. Ở một bức tường, một khung cửa bằng kính làm lộ ra đồng thịt đỏ hỏn trong cửa hàng thịt. Và bên cạnh bức tường thấp phân chia khu vườn khỏi dòng sông, Nia đã trồng những bông hoa rực rỡ, như thể cô muốn tạo ra một cái gì khác đáng nhìn hơn những thứ chết chóc đằng sau cánh cửa kính.

Tuy nhiên hôm nay, sự đánh lạc hướng đến từ một cái thứ khác. Đám con trai đã làm một cái võng và treo nó giữa các nhánh của cây táo nhà kế bên. Chúng đã bện những sợi dây và vô số vải vụn của mẹ chúng lại với nhau thành một cái võng lưới sặc sỡ. Tại các điểm nối, những mảnh vải thừa đầy màu sắc bay phấp phới như những lá cờ nhỏ xíu trước gió.

Chị Catrin đang nằm trên vồng trong khi nhóc Iolo tám tuổi nhẹ nhàng đẩy vồng dung đưa.

Năm nay mười sáu tuổi, chị Catrin có đôi mắt xanh màu hoa cornflower và mái tóc dày vàng óng. Trong mắt của Gwyn, chị có lẽ là cô gái đẹp nhất xứ Wales. Đạo gần đây, cậu cảm thấy mình rất khó để bắt chuyện với chị. Cậu thậm chí không đứng tới vai của chị nữa.

Chị Catrin quay lại và vẫy tay chào Gwyn. Nhìn chị giống như một công chúa đang dung đưa trên một cái rổ trang trí những chiếc nơ bằng tơ lụa.

Bước ngược vào trong hành lang, Gwyn nói nhỏ:

– Em kiểm Nia ạ.

Cậu có thể nghe thấy tiếng nói trên lầu. Nia và chị Nerys đang tranh cãi.

Cậu bước đến chân cầu thang nhưng quyết định không làm phiền hai người.

Tiếng la hét giảm dần. Một cánh cửa đóng sầm trên lầu.

Gwyn thả mình xuống chỗ ngồi duy nhất trên hành lang: một cái thùng thấp bằng gỗ sồi nơi những đôi ủng và giày quá khổ nằm chờ đứa trẻ tiếp theo tìm ra và chấp nhận chúng.

Hành lang sáng mờ, mát lạnh. Đáng lẽ Gwyn sẽ cảm thấy thư giãn với nó, tuy nhiên không hiểu sao cậu càng cảm thấy bồn chồn hơn.

Hay đây là nơi có sự đe dọa đã làm tay cậu kích động khó chịu? Đáng lẽ không gì có thể xâm nhập vào căn nhà ẩm cúng này mới đúng chứ. Nó luôn chật ních trẻ con, tiếng ồn, sự chuyển động liên tục và mùi giặt giũ. Liệu một con quái vật nào đó có thể lén vào thông qua một cánh cửa để mở, hay trườn qua một khe hở dưới một cánh cửa sổ lỏng lẻo? Nếu thế thì nó có

thể trốn ở đâu chứ? Không một căn phòng nhỏ xíu, trần thấp lè tè nào ở đây được để trốn lâu.

Gwyn ngâm nga một giai điệu vu vơ.

Và rồi, từ phía trên một tủ sách, cái điện thoại rít lên. Cậu nhìn chăm chăm vào món đồ đang run bần bật trên vị trí chông chênh của nó, hy vọng một ai đó sẽ đến giải thoát nó khỏi sự khốn khổ này. Có nên trả lời điện thoại chẳng? Nhận tin nhắn lại. Nhưng Gwyn không thể chạm vào nó. Cậu vừa định trốn thoát qua cửa trước thì Iolo đã nhảy chân sáo vào nhà, miệng kêu to:

– Điện thoại của em phải không? Em cá chắc chắn là của em! Bạn em bảo sẽ gọi mà!

Có lẽ Iolo đã quá hấp tấp, vì cái ống nghe đã tuột khỏi tay cậu và bắt đầu lắc lư phía trước những quyển sách bụi bặm. Vì một lý do nào đó, Iolo cũng không thể chạm vào nó. Cậu sợ hãi lùi lại khi một giọng nói vang lên từ cái ống nghe:

– Ai đó? Ai đó?

Và Nia chạy xuống cầu thang.

Liếc nhanh quang cảnh dưới lầu, cô bước về phía cái điện thoại sẵn sàng nhận điện, nhưng thành linh cô giật bắn người lại. Và cái ống nghe vẫn tiếp tục lắc lư trên sợi dây đen sáng bóng của nó mà không hề có một lực đẩy nào ngoại trừ giọng nói đang phát ra từ nó.

Cả ba đứng bất lực nhìn nó, cho đến khi nó ngừng lắc lư, và giọng nói vang về phía chúng, rõ ràng và mạnh mẽ – giọng trầm, đầy lo lắng của một người đàn ông:

– Ai đó? Ai đó?

Chỉ là một giọng nói, nhưng không hiểu sao nó có tác động như một nguồn điện. Nó gợi cho Gwyn nhớ đến một con rắn đen mà cậu từng được nghe kể đến, một con rắn rất nhỏ và không có gì đặc biệt, nhưng lại có đủ nọc độc giết chết cả một đội quân.

Cậu ôm chặt hai tay và cúi gập người lại khi một cơn đau nhói thành linh chạy dọc từ đầu ngón tay lên đến cùi chỏ.

Mừng rỡ vì tìm được một lý do lơ đi giọng nói, Nia hỏi:

– Tay anh bị sao thế?

Cậu trả lời:

– Anh chỉ bắt cần một chút thôi.

Chị Catrin bước vào trong hành lang. Chị hỏi:

– Có chuyện gì với các em vậy? Ai đó đang gọi điện kia mà.

Rồi không chờ mấy đứa trẻ trả lời, chị cầm ống nghe lên và nhỏ nhẹ hỏi:

– Catrin Lloyd đây ạ. Xin hỏi ai đầu dây thế ạ?

Mái tóc rối vì ngồi vông của chị nhìn giống những lọn vàng.

Gwyn có thể nghe thấy tiếng nói trong điện thoại:

– Catrin? A, Catrin à.

Và giọng nói dường như thở dài:

– Anh là Evan đây. Anh họ của em, Evan Llyr!

Khẽ chau mày, chị Catrin lặp lại cái tên:

– Evan Llyr!

– Em không nhớ anh à?

– Em... em nhớ...

Một giọng cười trầm ấm vang lên:

– Anh không tin là em nhớ đâu. Đã mười năm rồi mà. Lúc đó em mới chỉ là một cô bé nhỏ xíu.

– Lúc đó em mới sáu tuổi thôi mà.

– Bây giờ nhà em bao nhiêu anh chị em rồi?

– Tám.

Giọng nói vang lên đầy ngạc nhiên:

– Tám?

Một câu nói vang lên, quá nhỏ đến mức khó nghe:

– ... và em là chị cả à?

– Không ạ. Chị Nerys mới là người lớn nhất.

Giọng nói nhỏ lại. Gwyn không thể nghe thấy gì nữa.

Chị Catrin hỏi:

– Anh đang đến đây à?

Gwyn không thích cái cách chị mân mê những lọn tóc cong của mình, như thể giọng nói đang nhìn chị.

– Không, mẹ em giờ không có nhà... Em sẽ nói lại với mẹ... anh Evan Llyr đang đến... ôi, chắc hẳn cả nhà em đều hoan nghênh anh đến mà...

Chị Catrin một tay giữ chặt ống nghe, tay còn lại nắm chặt trên ngực.

Chúng chỉ là câu nói, những câu nói bình thường, dễ chịu từ một chỗ rất xa, nhưng chúng trườn đi trong không khí như một câu thần chú.

Gwyn muốn hét lên:

– Tránh xa nó ra! Chạy đi, trước khi hắn bắt được chị!

Chị Catrin kết thúc:

– Tạm biệt anh. Hẹn gặp lại!

Chị đặt ống nghe xuống chỗ của nó. Hai má chị ửng hồng. Có thể đó là do cái nóng. Chị bảo:

– Các em cũng buồn cười thật đấy. Tại sao không ai trả lời điện thoại?

Nia nói một cách vô lý:

– Vì nó không dành cho tụi em.

– Nhưng các em cũng có thể nhận tin nhắn, đúng không?

Nia cắn môi, tuy nhiên cô không nhượng bộ. Cô lầm bầm:

– Không phải chuyện thế này.

– Thịnh thoảng em ngốc quá đó!

Chị Catrin quay phắt đi và chạy lên cầu thang. Bàn chân chị để trần và lớp váy đung đưa của chị tạo ra những cái bóng bí ẩn trên đôi chân dài rám nắng của chị.

Gwyn nhìn theo chị Catrin, và biết rằng Nia đang nhìn cậu. Cậu chưa bao giờ nghe thấy Nia và chị Catrin cãi nhau. Nia thỉnh thoảng tỏ thái độ phản kháng. Chị Nerys có thể cau có, và thường xuyên làm thế. Còn chị Catrin thì lúc nào cũng tốt bụng, khoan dung.

Khi nhớ lại chuyện này vài tuần sau đó, Gwyn tự hỏi không biết đó có phải là lúc cuộc chiến bắt đầu.

Iolo chạy ngược ra ngoài, bỏ lại Gwyn và Nia một mình trong hành lang. Nia đang gặp rắc rối, và Gwyn không biết làm sao để an ủi cô. Cậu đã muốn gặp cô, tuy nhiên giọng nói vô hình đã làm cậu bối rối, và cậu không thể nhớ được mục đích của mình.

Cậu thỉnh thoảng nói:

– Anh ước gì anh có thể lớn lên.

Nia lặp lại, như thể câu nói đó không có nghĩa gì:

– Lớn?

– Em đừng nói là em không nhận ra chứ. Alun giờ cao hơn anh nhiều lắm.

– Anh Alun cao hơn tất cả mọi người.

Gwyn tiếp tục lẩm bẩm, gần như là tự nói với mình:

– Đôi lúc anh nghĩ anh sẽ không bao giờ lớn lên nữa. Anh sẽ là một người lùn, suy nghĩ sẽ chiếm hết đầu óc bên cạnh ma thuật. Anh sẽ chẳng

bao giờ sắp xếp được chúng.

Nia nói:

– Anh sẽ lớn thôi.

Giọng cô có vẻ máy móc. Cô vẫn chưa hoàn toàn trở lại là bản thân mình.

Cha Gwyn hiện ra từ cánh cửa dẫn ra cửa hàng. Ông gọi:

– Đi chưa, con trai?

Ông đang cầm trên tay một miếng thịt, vài cái túi lấm tẩm máu và tờ báo buổi tối của nhà Lloyd.

– Vâng ạ.

Gwyn nhắc mình lên khỏi cái thùng. Cơn đau nhức trong tay cậu đã biến mất. Thành linh, Gwyn nhận ra chính cậu, bằng một cách nào đó, đã ngăn chặn Nia và Iolo chạm vào cái điện thoại. Và cậu không biết tại sao. Nhưng Gwyn tin rằng, dù người mang tên Evan Llyr đó là ai, người đó cũng đã tác động đến chị Catrin, và cậu không thể giúp gì được cho chị.

Cậu theo cha ra cửa, nhưng trước khi bước ra ngoài, cậu quay lại và hỏi Nia, giọng nhỏ nhẹ vì không muốn thu hút chú ý vào sự quan tâm đột ngột của cậu dành cho cô:

– Em không sao chứ?

Nia gật đầu rồi nói:

– Anh cẩn thận với những ngón tay của anh nhé.

Gwyn biết Nia không nói đến ngón tay bị thương của cậu. Cô đã hiểu. Cũng như cậu, Nia đã cảm thấy sợ hãi.

Ít nhất hai đứa trẻ còn có nhau.

Một cái gì đó đã xâm nhập vào trong căn nhà số sáu. Họ không biết nó là gì, nhưng nó vẫn còn âm ỉ ở đây.

Ông Griffiths không lái xe về thẳng nhà. Ông ngừng lại nơi con đường núi bắt đầu uốn mình qua những rừng cây tần bì lá vàng. Chiếc Land Rover đổ lại trên một bờ đất đã trở thành một phần của bức tường đổ nát mà nó chống đỡ. Đằng sau bức tường, Gwyn có thể thấy một căn nhà thấp thoáng giữa một rừng cây bụi và cây thuốc.

Ông Griffiths nói:

– Cha mang thịt xông khói đến cho Nain. Con có vào gặp bà luôn không?

Gwyn trả lời:

– Không ạ.

– Có chuyện gì thế? Tại sao con cứ tránh mặt bà vậy? Giữa hai bà cháu có chuyện gì à?

Co người vào trong ghế, Gwyn nói:

– Không có rắc rối gì đâu. Con chỉ không muốn vào trong thôi.

Ông Griffiths mở cửa và nhìn con trai mình với vẻ hy vọng. Ông nói:

– Đừng làm bà buồn! Có lâu la gì đâu con, chỉ mất năm phút vào thăm bà thôi mà. Trước đây con thân với bà lắm mà, Gwyn. Nhưng giờ thì đã

mấy tuần rồi con không đến thăm bà, phải không?

Gwyn nói:

– Cha đừng nói với bà là con ở đây.

Cha không ép cậu nữa. Gwyn nhìn ông dần biến mất giữa biển cây. Giờ cậu không còn thấy cánh cửa trước nữa.

Cảm thấy xấu hổ và giận dữ với chính mình, Gwyn ép sát mình vào lưng ghế. Cậu biết bà có thể nhìn xuyên qua khu vườn cây, vì đã có lần từ bên kia cánh cửa sổ hẹp nhà bà, cậu đã nhìn thấy cha lừa đàn cừu đi ngược lên con đường.

Gwyn không thể đi vào trong đó nữa. Nain đã đòi hỏi quá nhiều ở cậu. Bốn năm trước, vào sinh nhật lần thứ chín của cậu, bà đã tặng cậu năm món quà, và chúng đã làm thay đổi cuộc sống của cậu. Với chúng, cậu đã biết được mình là một hậu duệ của Gwydion, thầy phù thủy vĩ đại, và cậu đã thừa hưởng sức mạnh của ông. Gwydion, người đã gửi những cảnh báo như lửa vào ngón tay cậu, người đã gọi dậy từ bên trong cậu một năng lực đủ mạnh để tìm kiếm những vì sao.

Đã có lúc Gwyn cảm thấy rất tự hào về năng lực đặc biệt của mình. Tuy nhiên, sự khác biệt đã dẫn đến sự cô đơn. Cậu đã phải cẩn thận với chính mình, phải tìm cách đè nén sự giận dữ của mình vì sợ sẽ làm tổn thương người khác. Là một người khác biệt không phải là một hạnh phúc.

Nhưng khép mình trong căn nhà tối om đầy hương thảo dược của mình, Nain luôn đòi hỏi nhiều hơn ở cậu. Bà của Nain là một phù thủy, nhưng bản thân Nain lại không có sức mạnh đó, cho nên bà muốn sức mạnh của cậu, cho dù không có chuyện gì cần đến nó. Nain không thể hiểu được tại sao nó làm cậu buồn – Nain cao ngang ngửa cái cửa trước của nhà bà.

Một trong những món quà sinh nhật là một con ngựa gỗ dị dạng mà Gwyn không bao giờ được phép sử dụng, cũng như không được để nó ở nơi nó có thể quyến rũ một người lạ giải thoát cho nó, bởi vì nó giam giữ linh hồn của một hoàng tử bị phù phép. Những ngón tay của Gwyn lại nóng lên khiến cậu thở hắt vì ngạc nhiên. Gwyn tự hỏi tại sao cậu lại nhớ về cái điện thoại của nhà Lloyd khi cậu nghĩ về con ngựa gỗ, và tại sao cậu lại nghe thấy giọng nói vô hình la lên – Ai đó?

Ông Griffiths hiện ra ở cổng. Mặt ông không vui. Khi leo lên ngồi bên cạnh Gwyn, ông nói:

– Bà biết con ở đây. Con không nghĩ con rất quá đáng khi không thêm vào thăm bà sao?

– Con xin lỗi.

Gwyn không thể giải thích lý do cho cha hiểu. Cậu tiếp tục co mình vào ghế và không nói gì nữa.

Sự im lặng của cậu làm cha cậu nổi giận.

– Cha sẽ không ép con, Gwyn, con biết như thế đúng không?

Ban đầu giọng ông Griffiths còn nhỏ nhỏ, nhưng rồi thành linh ông lớn tiếng trách:

– Nhưng, Chúa ơi, con đúng là một con quái vật ích kỷ.

– Và cha là một tên khủng bố khi giận dữ. Gwyn nghĩ thầm, nhưng cậu không nói gì.

Ông Griffiths thả thắng và đạp mạnh vào chân ga. Chiếc Land Rover giật khỏi bờ đất và chồm lên đường, những người ngồi bên trong nó chìm trong sự im lặng giận dữ.

Tiệc trà đã được dọn sẵn trên bàn bếp khi họ về. Lon hộp, tô chén và những nguyên liệu bữa bọn đã biến mất.

Ông Ivor Griffiths khen vợ:

– Glenys, em đúng là một thiên tài.

Hàng dãy bánh đựng trong bọc ny lông đã được xếp ngăn nắp trên tủ như những người lính trong buổi lễ duyệt binh.

Gwyn trầm trồ nói:

– Ôi! Mẹ sẽ phá kỷ lục lần này cho xem.

Mẹ cậu cười rạng rỡ và rót trà ra, cho nên Gwyn không thể bất lịch sự chạy ngay lên lầu. Giờ đây Gwyn đã biết tại sao cậu bỏ một cái đục vào trong túi áo.

Sau bữa ăn, cha đã trở nên dễ chịu hơn. Ông ngồi xuống cái ghế bành to dùng của mình và bắt đầu đọc tờ báo mượn của ông Iestyn Lloyd.

Gwyn đi lên phòng. Cậu nhìn chăm chăm vào tấm thảm bên cạnh giường cả phút, rồi cậu cuộn nó lại, làm lộ ra năm tấm ván sàn bụi bặm. Cách đây khá lâu, tấm ván ở chính giữa đã được thay thế bởi ba mảnh ván ngắn, mỗi mảnh chỉ dài nửa mét. Những cái đinh mới đóng hầy còn nổi bật và sáng bóng: chúng chỉ mới bốn năm tuổi. Những cái khác, rải rác khắp sàn, có màu nâu xỉn và gần như chìm hẳn giữa lớp gỗ, đều có tuổi thọ hơn 200 năm.

Gwyn đẩy cái đục vào một khoảng trống hẹp ở phía cuối một tấm ván ngắn và bắt đầu bẩy nó lên. Vừa làm, cậu vừa tự hỏi tại sao cậu lại xâm phạm vào chỗ giấu bí mật này. Có phải cậu chỉ muốn biết chắc chắn? Cái

vật mà cậu đã nhốt ở đây bốn năm trước chắc không thể nào trốn thoát được.

Mọi việc dễ hơn là cậu tưởng. Hai cái đỉnh thành linh long ra, nối đuôi theo là những cái khác. Tấm ván đã lỏng ra. Gwyn nhẹ nhàng nhấc nó lên.

Bụi bặm phủ lên món đồ bị che giấu một lớp nâu mờ nhưng không che giấu nó hoàn toàn. Cậu cảm thấy một sự sợ hãi nhỏ nhói lên trong người, nhưng vẫn ráng buộc những ngón tay mình mang lên ánh sáng con vật bốn chân bằng gỗ nhỏ xíu.

Gwyn thổi lớp bụi đi và chúng bay vào trong không khí ẩm áp, vài hạt rơi xuống tay cậu. Món đồ nhỏ hơn cậu nhớ và trông kinh dị hơn: một vật mang hình dạng ngựa đầy giả tạo với đôi tai và cái đuôi bị cắt đứt lìa, cặp mắt không mi trống rỗng và hàm răng vĩnh viễn nhe ra trong sự tuyệt vọng.

Và Gwyn cảm thấy sự thương hại mà cậu đã cảm thấy bốn năm trước, cũng như ao ước làm việc mà cậu không bao giờ được phép làm: trả tự do cho con quái vật bị giam giữ và giải thoát nó khỏi mọi nỗi đau. Tuy nhiên, lời cảnh báo vẫn còn nguyên trên một mảnh giấy dán vào cổ con vật. Dòng chữ – Dim hơn! Không phải cái này! Đã được nhà phù thủy trước cậu viết nên.

Nếu lúc đó suy nghĩ theo lý trí, Gwyn sẽ trả lại con ngựa vào nơi chôn giấu an toàn nhất, tuy nhiên sự lo lắng và những ngón tay đau nhức đã làm cậu đi lang thang quanh trong phòng, lục lọi mọi ngăn tủ, góc ngách. Cuối cùng, cậu chọn một cái rầm đặt cao trên tường nhưng nhô ra khoảng 20cm – một cái kệ hẹp nơi cậu cất giữ những món đồ quý giá nhất của mình.

Cậu leo lên giường và nhét con ngựa gỗ vào giữa một tảng thạch anh lấp lánh và một đồng vỏ sò trắng như ngọc trai. Những món quà khác cũng ở đó: cái khăn choàng màu vàng được xếp gọn, một miếng táo biển khô và cái ống tiêu mà tổ tiên của Gwyn đã gửi cho cậu, xuyên qua thời gian, để cậu

có thể nghe được những âm thanh mà người thường không thể nghe được. Có lần, Gwyn đã nghe được một âm thanh mà cậu ước gì có thể quên được nó.

Món quà cuối cùng đang nằm nghỉ giữa một lớp tơ nhện mỏng ở cuối thanh rằm: Arianwen, con nhện mà chị Bethan đã gửi cho cậu từ một thế giới khác để đổi lấy một cái ghim sắt cũ kỹ.

Xoè rộng những ngón tay dọc theo thanh rằm đầy mùi mốc, Gwyn hỏi:

– Mà y nghĩ sao, Arianwen? Liệu tao có lớn lên không? Hay là ma thuật sẽ làm người tao teo nhỏ lại? Tao mệt mỏi lắm rồi. Nó làm tao đau lắm. Tao không muốn nó nữa!

Con nhện bò về phía cậu. Khi nó bò vào trong bóng tối sâu thẳm bên dưới thanh rằm, một đám mây của những miếng băng nhỏ xíu phát sáng quay tròn quanh thân nó.

Gwyn nhặt nó vào trong lòng bàn tay. Cậu nói:

– Lên đây. Tao không có ý đó đâu!

Con nhện là một phần của ma thuật và cậu không bao giờ có thể hắt hủi nó. Gwyn gần như không cảm nhận thấy con nhện, nhưng hơi lạnh từ thân hình mượt như tơ của nó giúp làm dịu đi cơn đau trong những ngón tay cậu.

Cậu nhẹ nhàng thả nó lên trên con ngựa gỗ và bảo:

– Hãy giúp tao trông chừng nó một thời gian nhé. Tao không biết phải làm gì nữa.

Nhưng con nhện nhỏ xíu chạy trốn khỏi sinh vật đen tối và Gwyn không thể trách nó. Một cái gì đó đang lồng lộn bên trong con ngựa, một ai đó đang trừng mắt nhìn xuyên qua cặp mắt chết chóc của nó: một hoàng tử

điên cuồng bị giam cầm. Nhưng nó có gì liên quan tới giọng nói lạc lõng đã bám lấy chị Catrin qua một cái ống nghe điện thoại chứ?

Gwyn bước lùi lại và nhảy ra khỏi giường. Cậu nói với con ngựa:

– Tao sẽ không ngủ với mày ở đó. Tí nữa tao sẽ dời mày đi chỗ khác.

Cậu rời khỏi phòng và đóng chặt cửa lại sau lưng.

Đằng sau những vết thương khủng khiếp của con ngựa, một người đang mỉm cười. Hắn đã chờ đợi suốt 2.000 năm qua, nên giờ có chờ thêm vài ngày nữa cũng không có vấn đề gì. Người đàn ông mà hắn triệu tập đang đến gần.

Chương 2

Chị Catrin giấu nhem về cuộc điện thoại. Đó cũng là sự khởi đầu khoảng thời gian chị sống cách biệt dần với gia đình mình. Nia nghĩ đó không phải là tin nhắn của cô, nên cô sẽ không nói gì về nó.

Có khi không có một cuộc điện thoại nào cả. Cô không muốn nghĩ tới giọng nói lạc lõng đã len vào trong nhà cô và bắt mất chị của cô.

Nếu cô trả lời điện thoại, tin nhắn và giọng nói đó sẽ là của cô, nhưng Gwyn Griffiths đã đứng chặn giữa cô và Evan Llyr. Cô biết đó là Gwyn, ngồi đó, cúi mình phía trên những ngón tay của mình như một phù thủy thực thụ. Cậu đã làm như thế trước đây. Giờ đây cô đã biết cảm giác đó: cậu đã ngăn cô lại, cứu cô! Nhưng cậu đã không chặn được chị Catrin.

Khi lá thư đến hai ngày sau đó, do không được báo trước, bà Lloyd khá bất ngờ trước tin tức. Bà la lớn giữa tiếng ồn của tám đứa trẻ đang ăn sáng:

– Evan Llyr!

Giọng nói của bà có một tác động lạ thường. Nó vượt lên khỏi mọi tiếng động khác, thậm chí át chúng đi.

Chị Nerys hỏi:

– Evan Llyr? Ai vậy mẹ?

– Họ hàng của các con!

Gareth nhăn nhó nói:

– Họ hàng của tụi con chỉ toàn là con gái.

Luôn có thái độ giấu cợt khi nhắc đến con gái, Siôn nói để vào:

– Lũ con gái khó chịu!

Lờ đi cặp sinh đôi, bà Lloyd hỏi:

– Cậu ấy nói đã gọi điện thoại và để lại tin nhắn cho ai đó.

Cầm cúi trét bơ lên bánh mì của mình, chị Catrin nói:

– Con quên mất. Xin lỗi!

Nia nghĩ thầm:

– Chị không quên. Chị chỉ muốn giữ chuyện đó cho riêng mình thôi, Catrin Lloyd.

Cầm lá thư lên sát mặt đọc, bà Lloyd lẩm bẩm:

– Cậu ấy muốn đến đây... Chúa ơi... ước gì mẹ biết... ôi, dĩ nhiên.

Nia nhào người qua bàn lấy lọ bơ và nhìn thẳng vào mặt chị Catrin. Chị gắt gỏng nói:

– Đừng có nhìn chị như thế. Chị không được phép quên sao? Và tại sao em lại không nhắc chị chứ?

– Đó không phải là tin nhắn của em. Mà làm sao em biết được chị muốn giữ chuyện đó cho riêng mình chứ?

Bà Lloyd la lớn:

– Ôi không... cậu ấy đã bị thương!

Cặp sinh đôi ngược lên và đồng thanh hỏi:

– Bị thương?

– Ủ. Cậu ấy là một người lính mà. Chẳng phải mẹ đã nói với các con rồi sao?

Cả ba đứa con trai mặt bỗng sáng ngời lên. Chúng hỏi lại:

– Người lính à?

Bà Lloyd đưa tay vuốt những lọn tóc buổi sáng chưa được chải và nói tiếp:

– Mẹ không đọc được đoạn này...

Nia bỏ rơi bữa sáng của mình và chạy lại sau lưng mẹ. Thật kỳ lạ khi đọc những dòng chữ được viết bởi người có giọng nói sâu trầm đã làm cô bất an. Lần này, Gwyn không có ở đây để ngăn chặn Evan Llyr chạm vào cô.

Lá thư được viết bằng mực đen. Ở đầu thư, những chữ viết phình to và đầy sự gượng ép kéo dài về phía lề phải, nhưng sau một vài câu, nét chữ thay đổi, nó co rút lại như thể người viết đã mất đi sự tự tin, có thể là do mực không chảy, hay do cây viết gần như không chạm vào mặt giấy. Và qua những nét chữ ngập ngừng không đồng đều, Nia tìm được một điều gì đó về người họ hàng mà cô không quen biết. Nó thu hút cô, nhưng đồng thời làm cô cảm thấy buồn. Những dòng chữ ở cuối thư gần như không thể đọc được:

– Xin lỗi nếu cháu quá đường đột. Nếu nhà cô không có phòng trống, cháu sẽ đi kiếm chỗ khác.

Chị Nerys nhận xét:

– Không có lấy một chữ Thân! ở cuối thư à? Thật sự chúng ta có biết người này không vậy?

Mẹ cô thầm thì:

– Mọi người có thể sẽ nghĩ cậu ấy là một người lạ. Dĩ nhiên chúng ta biết cậu ấy dù đã không gặp nhau mười năm, và dĩ nhiên cậu ấy có thể đến đây. Vẫn còn chỗ trống trong phòng Iolo mà.

Nhưng rồi bà thả lá thư rơi xuống bàn và nói lớn:

– Ô, nhưng mà cậu ấy chắc sẽ cần sự yên tĩnh. Căn phòng đó cũng nhỏ quá. Cậu ấy cần một căn phòng cho riêng mình.

Nia đề nghị:

– Iolo có thể qua ở chung với con và Bethan.

Iolo rên rỉ:

– Không!

Bà Lloyd nở nụ cười đặc biệt thuyết phục của mình với Iolo và nói:

– Làm ơn đi mà, cariad. Mẹ chắc sẽ không lâu lắm đâu. Mọi chuyện sẽ ổn thôi, cả ba đứa im lặng ở chung với nhau cơ mà!

Nia nói:

– Và ba người ồn ào ở phía dưới.

Cô sẽ không bao giờ chia sẻ phòng mình với Alun hay cặp sinh đôi.

Ông Lloyd thông báo với lũ trẻ từ cửa sổ nhà bếp:

– 8 rưỡi rồi đấy. Các con sẽ trễ học cho coi. Đi học đi! Betty, mấy đứa con trai còn chưa chải đầu kìa em.

Bà Lloyd bật dậy như có lỗi. Bà nói:

– Iestyn, em vừa nhận được một lá thư từ Evan. Evan Llyr đấy, anh nhớ không?

Giọng có vẻ không vui, ông Iestyn trả lời:

– Anh nhớ.

– Cậu ấy sẽ đến đây!

– Vậy à?

Thình lình căn bếp xôn xao hẳn lên với những câu hỏi dồn dập của đám con trai:

– Phòng Iolo có đủ lớn cho một người lính không?

– Ủng của anh ấy sẽ ở đâu?

– Anh ấy có để vũ khí dưới gầm giường không?

Ông Lloyd có thể là một ông hàng thịt, nhưng điều đó không có nghĩa cơn khát máu của ông vượt ra ngoài giới hạn nghề nghiệp của mình. Ông không thích thú gì với nghề lính. Ông tuyên bố dứt khoát:

– Cha sẽ không cho phép chuyện đó.

Rồi ông ra lệnh cho đám con trai:

– Bây giờ thì đi lên lầu và chỉnh trang lại đầu tóc nhanh lên!

Vì thế lũ trẻ phải chờ đến giờ uống trà buổi chiều trước khi chúng có thể vặn thêm thông tin gì từ mẹ mình.

Nia hỏi lần thứ hai:

– Thật ra anh Evan là ai vậy mẹ?

Mẹ cô thở dài:

– Mẹ nói với con rồi mà, cậu ấy là con trai của anh mẹ.

Đó không phải là câu trả lời cô muốn. Nia kiên trì hỏi:

– Vâng. Nhưng anh ấy là người như thế nào?

– Mẹ sẽ kể.

Đã thoải mái hơn khi tất cả mười tách trà đều được rót đầy, bà Lloyd ngồi xuống và bắt đầu câu chuyện về lịch sử của dòng họ Llyr, quá khứ cũng như hiện tại:

– Như các con đã biết, bà ngoại mẹ có ba cô con gái: bác Megan, bác Cath và mẹ. Để xem... mẹ là người nhỏ nhất và bác Dai của các con lớn hơn mẹ mười lăm tuổi. Bác ấy là anh cùng mẹ khác cha với mẹ.

Chị Nerys nói xen vào:

– Vậy có nghĩa bác ấy không phải là người dòng họ Llyr.

– Ừm... đúng là không...

Luôn là người để ý đến mọi chi tiết dù là nhỏ nhất nhất và chỉ thích chuyện gì ra chuyện đó, chị Nerys tiếp tục nói:

– Vậy là cả anh Evan cũng không phải người dòng họ Llyr.

Mẹ của chị không muốn đề cập nhiều đến những vấn đề phức tạp, nhưng bà biết chị Nerys sẽ không để bà yên cho đến khi chị biết hết tất cả mọi chi tiết. Bà giải thích:

– Bác Dai chỉ là một đứa bé nhỏ xíu khi ông bà ngoại các con cưới nhau, cho nên ông ngoại con đã nhận nuôi bác ấy và nhập hộ tịch của bác vào trong gia phả dòng họ.

Nia hỏi:

– Vậy ai là cha của bác Dai?

– Mẹ không biết. Mẹ không bao giờ biết. Mẹ chưa bao giờ hỏi về chuyện đó.

Bà Lloyd có vẻ ngạc nhiên với chính câu trả lời của mình.

Nia đặc biệt chú ý đến thông tin này. Cô nghĩ thầm:

– Vậy là có một chi tiết về anh Evan mà chúng ta sẽ không bao giờ biết đến.

Ngoài miệng, cô nói:

– Mẹ nói tiếp về bác Dai đi.

Nhẹ nhõm vì không phải nói tiếp về vấn đề tế nhị đó, bà Lloyd tiếp tục kể:

– Bác Dai chưa bao giờ thích nghề nông, cho nên bác ấy đã rời khỏi đây và đến làm tại một ngân hàng ở Wrexham. Và bác ấy làm việc đó rất tốt. Mẹ chắc vào thời ấy, người như bác Dai là một mục tiêu đeo đuổi tốt. Bác

ấy đã là một người khá đẹp trai nữa. Năm được mỗi một chi tiết thú vị trong câu chuyện của mẹ, Iolo hỏi:

– Mục tiêu đeo đuổi là gì?

Alun nhanh chóng nói:

– Giống như một con cá ấy.

Iolo thắc mắc:

– Vậy có nghĩa bác ấy chết rồi à?

Suýt nữa bà Lloyd té xỉu. Bà ngạc nhiên hỏi:

– Chết? Tại sao bác ấy lại chết?

Nia vui vẻ giải thích:

– Ý Iolo là, bác Dai giống một con cá bị bắt ấy.

Iolo hậm hực nói:

– Em không có nói vậy à. Mẹ đã dùng thì quá khứ để nói về bác ấy mà. Mẹ nói bác ấy đã là một người đẹp trai mà.

– À, ý mẹ là vào thời đó. Chứ bây giờ thì bác ấy khá già rồi.

Nia hỏi:

– Bác ấy đang sống ở đâu ạ?

– Ở đâu à? Ở Úc. Mà mẹ kể đến đâu rồi nhỉ?

Bà Lloyd ngược nhìn con gái lớn của mình. Bình thường chị Nerys luôn là người trả lời giúp bà, nhưng hôm nay chị còn đang mài mê lau chùi cặp mắt kính của mình. Chị Catrin thì cứ mơ màng nhìn đăm đăm vào một khoảng không. Nia nghĩ rằng, có lẽ với chị, nơi ấy chắc có một người con trai cười trên một con ngựa màu đen. Chẳng là chị Catrin đang yêu anh Michael McGoohan, con trai của ông bác sĩ.

Nia vẫn nhớ về diễn tiến câu chuyện của mẹ. Cô nhắc:

– Bác Dai, một người đẹp trai và giàu có bởi vì bác ấy làm quản lý nhà băng, đã đến Úc. Nhưng còn anh Evan thì sao?

Bà Lloyd buột miệng nói:

– Có đến hai người.

Rồi thình lình nhìn bà có vẻ như hối hận vì đã nói quá nhiều.

Nia hăm hờ hỏi:

– Hai người nào cơ?

– Evan có một người anh trai tên Emrys, nhưng cậu ấy đã mất năm tám tuổi.

Bà Lloyd thăm thì tiết lộ thông tin buồn bã này như thể bà muốn kết thúc câu chuyện của mình ở đây. Và hầu hết thành viên trong gia đình phản ứng như bà mong muốn. Sự kinh khủng của cái chết khi bạn mới có tám tuổi cần được tôn trọng trong im lặng.

Cặp sinh đôi chỉ nói – ôi! một tiếng rồi liếc nhìn Iolo, tuy nhiên Nia lại muốn biết thêm về người còn sống. Cô hỏi:

– Rồi sao nữa?

Ông Lloyd hỏi lại một cách khó chịu:

– Rồi sao nữa cái gì? Nia Lloyd, con cứ làm như chuyện đó là một cân thịt con muốn mua vậy. Bằng vậy lịch sử dòng họ Llyr chưa đủ cho con sao?

Có thể thấy rõ ông đã quá ngán câu chuyện. Dòng họ ông không có nhiều người, và cũng không có chuyện nào đáng nói như bên nhà vợ.

Nia vẫn ngoan cố hỏi:

– Nhưng con muốn biết về anh Evan.

– Vậy thì tiếp tục đi! Betty, em cứ kể tiếp đi! Anh sẽ tự đi rót trà cho mình!

Ra vẻ quan trọng hóa vấn đề, ông Lloyd chuẩn bị đứng dậy khỏi chỗ ngồi của mình ở cuối bàn.

Chị Nerys với tay lấy tách trà của cha và nói:

– Cha cứ ngồi đi. Con lấy trà cho.

Còn Nia giục:

– Mẹ kể tiếp đi. Anh Emrys mất, rồi sao nữa?

– Sau đó một thời gian, bác Dai và vợ chuyển đến Úc sống, nhưng Evan thì không muốn đi. Cậu ấy muốn trở thành một người lính.

Cặp sinh đôi hét lên với nhau:

– Một người lính, và anh ấy đang đến đây.

Bà Lloyd tự hào nói về cháu của mình:

– Một người lính, đúng thế, nhưng là một người lính đã tốt nghiệp đại học đấy nhé. Cậu Evan ấy đúng là một người thông minh. Nghe nói giờ cậu ấy đã là một thiếu tá, và cậu ấy chỉ mới chừng 30 tuổi thôi.

Nia bắt đầu thấy thất vọng:

– Lớn thế cơ à?

Mẹ cô bật cười:

– Cậu ấy vẫn trẻ hơn mẹ đấy chứ.

Nia nghĩ thầm:

– Nhưng mẹ đâu có già. Mái tóc mẹ vẫn nâu vàng, và cặp mắt mẹ vẫn xanh biếc như chị Catrin ấy chứ.

Iolo nhận xét:

– Nhưng nếu là một người anh họ thì anh ấy quá già rồi. Ý con là, anh ấy chắc không chơi với tụi con đâu, đúng không?

Gareth trách:

– Anh ấy là một người lính mà.

Siôn nói thêm:

– Một chiến binh.

Iolo buồn bã đồng ý:

– Ừ.

Cậu luôn hy vọng sẽ tìm được ai đó cùng chơi chung với mình. Các anh trai của cậu toàn thích những trò chơi bạo lực, mà trong đó cậu luôn là nạn nhân.

– Mẹ nhớ Evan còn có một tính cách khác.

Bà Lloyd bảo Iolo, nhưng bà từ chối trả lời hơn nữa.

Khi bữa tiệc trà kết thúc và chị Catrin ấm Bethan đi tắm, Nia làm cả gia đình ngạc nhiên khi tự nguyện yêu cầu được làm công việc lau khô chén bát của Alun. Cô muốn được ở một mình với mẹ.

Vừa nhẹ nhàng lau chùi cái ly yêu thích của cha, Nia vừa hỏi mẹ:

– Tính cách nào vậy mẹ?

Đang nghĩ về cái giường, bà Lloyd hỏi lại:

– Tính cách gì cơ, cariad?

– Mẹ bảo anh Evan còn có một tính cách khác.

Bà Lloyd đột ngột có vẻ cảnh giác. Bà nói:

– Ủ. À, ý mẹ là không phải lúc nào cậu ấy cũng cư xử như một người lính.

Thoáng nhìn thấy cái đồng hồ trong bếp, bà nói nhanh:

– Đến giờ rồi à? Mẹ muốn xem tin tức.

Rồi bà cởi bỏ lớp bao tay bằng cao su của mình ra và nhanh chóng rời bếp đi đến phòng khách.

Nia đi theo bà. Cô không muốn để mọi chuyện kết thúc như thế.

Phần bản tin vẫn chưa bắt đầu. Họ nhớ ra cái đồng hồ trong bếp chạy nhanh mười phút. Tắt ti vi, bà Lloyd ngồi phịch xuống cái ghế sofa và bầu chặt vào tay ghế. Nia ngồi xuống bên cạnh bà. Cô yêu cầu:

– Mẹ kể tiếp về anh Evan đi!

Bà Lloyd vừa dợm nói:

– Con muốn biết...

Nhưng rồi một cái gì đó bên ngoài tấm rèm cửa đã thu hút sự chú ý của bà.

Một con ngựa và một người cưỡi ngựa đi lại gần. Con ngựa to lớn với lớp lông đen mượt như tơ, trong khi chàng trai cưỡi trên lưng nó có một khuôn mặt trẻ trung khá bắt mắt, mái tóc dợn sóng màu nâu dài quá cổ áo, và làn da luôn ửng hồng tạo cảm giác anh là một người luôn trong trạng thái kích động.

Hình ảnh con ngựa và chàng trai cưỡi nó dường như làm bà Lloyd bức mình. Bà lầm bầm:

– Cái cậu Michael McGoohan này cứ làm như cậu ta vĩ đại lắm đấy. Lúc nào cũng thấy ngồi chây lười trên một con ngựa đen to đùng.

Cảm thấy cần bảo vệ đối tượng của chị Catrin, Nia nói:

– Mẹ ơi, đâu có ai ngồi chây lười trên một con ngựa được đâu. Mà dù sao ở Ireland, người ta cũng hay cưỡi ngựa mà. Họ chẳng nghĩ gì nhiều về việc đó đâu.

– Tại sao cậu ấy không kiếm một việc làm đi chứ. Cậu ấy đã học xong rồi mà.

– Anh ấy chỉ đang chờ một công việc thích hợp thôi. Chị Catrin thích anh ấy đấy.

– Mẹ biết chứ. Đáng lẽ chị con nên chọn người khác tốt hơn.

Michael McGoohan liếc nhìn về phía cửa sổ nhà họ. Có lẽ anh hy vọng nhìn thấy chị Catrin. Giấu mình sau lớp rèm cửa, Nia và mẹ quan sát cậu. Chàng trai trẻ dõi mắt nhìn lên cửa sổ lâu hai. Thất vọng, cậu thúc ngựa đi tiếp.

Nia chờ cho đến khi tiếng vó ngựa biến mất rồi tiếp tục gắng hỏi mẹ:

– Mẹ, còn anh Emrys thì sao? Tại sao anh ấy mất?

Bà Betty Lloud thở dài một tiếng và nói:

– Ôi Nia, mẹ đã giấu kín chuyện này lâu lắm rồi. Thật sự mẹ chỉ muốn quên nó thôi.

– Không ai khác biết chuyện này sao?

– Dĩ nhiên họ biết chứ. Khi một cậu bé chết đi, mọi người sẽ biết chuyện. Con không thể nào giữ bí mật về chuyện như thế được.

Bà hít một hơi thật sâu và nói:

– Cậu ấy bị té khỏi một cái cây. Đấy, mẹ nói rồi đấy nhé!

Nia đã làm mẹ bực mình. Cô thật không muốn làm thế. Tuy nhiên, cô cảm thấy mình phải tiếp tục theo đuổi đề tài này. Nếu bây giờ lơ nó đi, cô sẽ không bao giờ biết được câu chuyện mà cô cần phải biết.

Cô nài nỉ mẹ:

– Mẹ kể tiếp đi. Làm ơn kể tiếp đi. Con biết đó không phải là tất cả. Nó không thể nào là tất cả được. Chắc chắn phải có những chuyện khác nữa. Những chuyện đã làm mẹ đau lòng.

Bà Lloyd nắm chặt tay ghế. Nia nghĩ rằng có lẽ cô đã đi quá xa và mẹ cô sẽ lơ đi câu chuyện về Emrys và Evan để theo dõi phần tin tức trên ti vi. Nhưng rồi bà Lloyd thả lỏng người ra. Choàng tay ôm lấy Nia, bà kể:

– Emrys là người mà tất cả mọi người đều yêu quý vì sự can đảm của mình. Evan thì khác. Cậu ấy là một người rất lạnh lẽ, một cậu bé nhỏ xíu hiền hậu luôn ở sau lưng Emrys, luôn đi theo anh, và có hơi nhút nhát. Emrys rất thích leo cây. Evan luôn là người đứng nhìn, vì cậu ấy rất sợ và Emrys luôn trêu chọc cậu ấy về chuyện đó.

– Ngày hôm đó, cả hai đi chơi lâu mà chưa thấy về. Đó là một ngày mùa thu, những cây dẻ ngựa đều đã chín. Emrys đã leo lên cây hạt dẻ để tới được vị trí tốt nhất...

– Mẹ được nhờ đi kiểm họ. Lúc đó mẹ mới mười hai tuổi. Khi mẹ mới tìm thấy họ, mẹ cứ nghĩ họ đang chơi với nhau. Chỉ có điều cả hai quá im lặng, cũng không hề cử động gì, và thành linh mẹ biết tại sao. Mẹ mãi mãi không thể nào quên được ngày hôm đó. Evan không bao giờ khóc, cậu ấy chỉ bỏ đi và để mẹ gọi mẹ cậu ấy. Và ngày hôm sau, khi mọi người còn đang thần thờ vì quá sốc, cậu ấy lên ra ngoài. Và cậu ấy đã leo lên chính cái cây đã giết chết anh mình, leo lên tới gần đỉnh. Mẹ đã đi theo Evan và đứng chờ cậu ấy leo xuống. Nhìn cậu ấy lúc đó vừa có vẻ rất nghiêm túc, vừa có vẻ rất thoải mái. Và khi mẹ hỏi cậu ấy: – Tại sao cháu làm vậy Evan? Sao cháu có thể làm vậy chứ?, cậu ấy chỉ nói, – Cháu muốn leo cao hơn, Betty, cao hơn anh Emrys.

– Mẹ nghĩ chắc cậu ấy đã điên mất rồi. Có lẽ suy nghĩ của mẹ đã hiện ra trên mặt mẹ, bởi vì cậu ấy đã vòng tay ôm lấy mẹ và nói, – Đừng khóc, Betty, Evan ở đây mà. Lúc đó cậu ấy thật dịu dàng.

Bà Betty Lloyd chưa bao giờ kể về quá khứ nhiều như thế. Có lẽ vì bà là người có thể bình tĩnh dẫn con gái của mình vào trong một ngôi nhà mà bà vẫn còn không khỏi ngạc nhiên về nó. Và giờ đây, cũng như bà, Nia đã thấy được một cậu bé mạnh mẽ nằm bất động trên mặt đất, và một cậu bé hiền hậu quỳ kế bên, mắt ráo hoảnh vì không thể khóc.

Bà Lloyd kể tiếp:

– Sau đó, Evan thường đến đây chơi. Mẹ không nghĩ cha mẹ Evan và cậu ấy hiểu nhau. Evan đến vào mỗi mùa hè. Những mùa hè kéo dài, và luôn nóng hừng hực. Và, có thể con sẽ cho chúng ta quá vô tình, nhưng chúng ta không còn nhớ về Emrys nữa.

Nia nghĩ mình đã biết mọi thứ về Evan Llyr. Cô đã nghe được giọng nói, thấy lá thư của anh, và biết về lúc nhỏ của anh. Cô tin rằng mình đã chuẩn bị đầy đủ để chống lại thứ mà Gwyn Griffiths muốn bảo vệ cô khỏi nó.

Thời tiết cuối cùng cũng thay đổi. Một cơn gió ào xuống từ những ngọn núi và đổ xuống thung lũng bên dưới những cơn mưa giá rét. Những ống khói lung lay như muốn đổ gục, và những thân cây cong oằn ném trái chín, lá vàng xuống khắp cánh đồng ẩm ướt. Con sông dâng lên và tràn vào các tầng hầm, các khu vườn sau. Nó đã từng xảy ra nhiều lần trước đây và sẽ còn tiếp tục lặp lại.

Suốt hai ngày trời, những đám mây đen như mực hăm he đe dọa với sấm sét rền vang. Đường xá trở thành những dòng nước bùn ngổn ngang đất đá. Gió gào thét qua những hàng cột điện, gầm gừ với những bờ rào, và nghênh ngang bốn cột với những viên gạch lỏng cùng những thùng rác trên đường.

Giao thông bị tắc nghẽn lại, và Pendewi trở thành một thị trấn im lặng không có gì ngoài tiếng gió rú.

Vị hoàng tử vẫn đến, tuy nhiên trễ hơn thông báo. Anh đến vào sau giờ uống trà, khi lũ con trai đang trong giờ nói chuyện âm ỉ thường lệ, và bà Betty đang bận rộn dọn dẹp trong bếp cùng chị Nerys. Nia là người ra mở cửa. Cô mở nó rất chậm rãi và cẩn thận, tuy nhiên cô vẫn không khỏi ngạc nhiên.

Evan Llyr là một người cao lớn, tuy nhiên không vận quân phục như Nia nghĩ. Anh mặc cái áo len dài tay cùng quần jean đen với một miếng vải quàng quanh vai làm áo choàng. Về ngoài của anh làm Nia bất ngờ, và cô bỗng quên băng đi câu chào hỏi thông thường. Cô chỉ có thể lúng túng hỏi:

– A, có phải... là anh à?

Evan Llyr nói:

– Hullo!

Và Nia không thể trả lời lại, bởi vì trong suốt mười một năm tuổi của mình, cô chưa bao giờ đứng một mình với một người đẹp trai như thế. Cặp lông mày đen hình cánh chim làm nổi bật một đôi mắt xanh biếc, mái tóc đen dày phủ xuống một khuôn mặt với những đường nét thanh tú, và những bóng râu màu xanh mờ viền dọc mép môi trên. Evan Llyr giống y như một hoàng tử từ trong truyện cổ tích bước ra: mạnh mẽ, tốt bụng, và hết sức khổ sở.

Anh giới thiệu:

– Anh là Evan Llyr.

Mở rộng cửa, Nia nói:

– Em biết.

Hoàng tử của cô mỉm cười và Nia cảm thấy mình quá nhỏ bé, đến nỗi cô tự hỏi liệu anh có thật sự thấy cô không.

Họ đứng im nhìn nhau trong một giây, và chỉ với một giây đó, Nia đã biết rõ về anh họ của mình, rõ hơn bất kỳ cuộc nói chuyện thân mật kéo dài hàng giờ đồng hồ nào có thể mang lại.

Và Nia vẫn đứng im ở đó tự hỏi về cái cảm xúc mãnh liệt và xa lạ đã thành hình xuất hiện trong cô khi mẹ bước đến sau lưng cô và hỏi:

– Nia... Nia, con đang làm gì vậy, con gái? Mời khách vào nhà đi chứ... Ôi, Evan! Đúng là Evan!

Và rồi hoàng tử bước ngang qua cô, và đám con trai nhảy từng từng trên cầu thang, và mẹ cô tíu tít quanh anh như một cô gái trẻ, không ngừng trải những nụ hôn chào mừng ngọt ngào lên đôi gò má quý tộc.

Nia quay lưng lại cảnh chào đón nồng nhiệt và đóng cửa lại. Và khi làm vậy, cô chú ý đến một thứ gì đó màu nâu đen đứng giữa con đường đầy sương mù, thở khói như một con quái vật mệt mỏi. Một chiếc xe như thế không phù hợp cho một hoàng tử. Nó giống phương tiện di chuyển mà con quái vật sẽ chọn hơn.

Nia đi theo mọi người vào trong bếp, nơi cha cô nhường cho anh Evan chỗ ngồi của ông ở phía đầu bàn. Nhưng dường như đó vẫn không phải là một chỗ phù hợp cho một vị hoàng tử với vụn bánh mì vương vãi trên khăn ăn, với những lọ thức ăn dính nhớt trên tủ, và với những cái khăn xỉn màu trà treo trên cửa.

Tuy nhiên, anh Evan có vẻ rất hạnh phúc với khẩu phần dành cho mình: một đĩa thịt hầm nóng hổi và một ly rượu mận đến từ chai rượu cuối cùng

được dành lại cho những dịp đặc biệt như thế này.

Vừa ăn, người họ hàng mới vừa lấp đầy khoảng trống thông tin trong những năm vắng mặt: đếm đầu người, lặp lại những cái tên và hỏi tất cả những câu hỏi mà một người họ hàng đi xa lâu ngày thường hỏi. Và dù vẫn còn thiếu một người, anh cũng không nhắc gì đến chuyện đó, chỉ thỉnh thoảng khẽ quay đầu lại lắng nghe giai điệu sonata mà Catrin đang chơi ở căn phòng bên trong.

Không ai có thể ngăn được sự tò mò của cặp sinh đôi. Một thiếu tá sẽ sử dụng vũ khí như thế nào? Anh đã chỉ huy đội quân bao nhiêu người? Anh bị thương khi nào và tại sao? Người lính tử tổn đối phó với từng câu hỏi. Anh trả lời vài câu, và để trống vài câu. Và rồi Gareth hỏi:

– Anh Evan, anh đã giết được bao nhiêu tên?

Và Nia nhận ra Evan lập tức khựng người lại và im lặng. Anh dường như dần cách xa mọi người. Những ngón tay anh xiết chặt quanh cái ly khắc hoa văn, rồi anh bỏ rơi nó. Và anh giấu một bàn tay run rẩy vào trong bóng tối an toàn dưới gầm bàn.

Siôn hỏi lại:

– Bao nhiêu tên hả anh?

Bà Lloyd can thiệp:

– Mấy cái đứa này, để anh Evan yên cái coi!

Với Nia, cái cách bà nói chẳng có nghĩa gì, bởi vì bà có vẻ hào hứng một cách lạ thường. Gần như tự nói với mình, anh Evan nhận xét:

– Dì Betty cũng không thay đổi gì. Lần cuối cùng cháu thấy dì trên con đường trước Ty Llyr, dì đang ẵm một đứa bé trong tay. Giờ đây dì cũng vậy.

Và vẻ ngoài của dì vẫn vậy.

Dù lớn hơn người lính vài tuổi, bà Lloyd vẫn đỏ mặt. Dụi mặt vào mái tóc đen của Bethan, bà nói:

– Đừng chọc dì chứ, Evan! Đã mười năm rồi còn gì. Đứa bé lúc đó là Nia.

Trong một giây, Nia có được sự chú ý hoàn toàn của anh họ cô, nhưng rồi một ai đó bước vào phòng đằng sau lưng cô và cướp giây phút ấy đi. Nhìn kỹ, Nia có thể thấy một thoáng bất ngờ và bối rối trong đôi mắt xanh đen của anh Evan.

Bà Lloyd giới thiệu:

– Và đây là Catrin.

Chị Catrin bước vào chỗ mà ánh sáng sáng và rõ nhất. Mái tóc chị sáng rực lên như thể chị đã đặc biệt chải nó hàng ngàn lần cho dịp như thế này. Nhưng nhìn chị có vẻ lo lắng và thiếu tự tin.

Anh Evan mỉm cười. Anh nói nhẹ:

– A, người nhạc công.

Bà Lloyd bảo anh:

– Catrin là người nhận tin nhắn của cháu. Nhưng em nó lại giữ riêng tin nhắn đó cho mình.

Và bà lập tức cố gắng làm nhẹ câu nhận xét của mình bằng cách bật cười.

Nia nghĩ thầm:

– Mẹ đã nhận thấy một điều gì đó đang xảy ra. Cả mình và chị Catrin cũng vậy. Mọi người đã thay đổi, từng người một, nhưng giờ thì không ai muốn nói đến nó cả. Tất cả điều này đã xảy ra rất lâu trước đây, nó giống như một câu chuyện được kể lại lần nữa. Nhưng làm cách nào chúng ta có thể tìm ra đường đi đến một kết thúc hạnh phúc đây?

Chương 3

Mẹ Gwyn nói: Vậy là cậu ấy đã đến rồi phải không? Người anh họ đi lính của Alun ấy? Bà đang cặm cùi bên một cái lò kỳ cục của Pháp vừa có chức năng lò sưởi, vừa có chức năng đun nước, lại vừa có thể dùng để nấu nướng.

Bà Glenys Griffiths dần dần đã kéo được ông chồng ngần ngừ của mình vào thế kỷ thứ 20.

Cái lò mới có một cánh cửa bằng kính trong suốt. Bạn có thể thấy bánh mì ở bên trong nó, và nó không có nóng gì cả. Có vẻ như bạn không thể vừa nấu bánh mì, vừa dùng lò sưởi.

Gwyn nói:

– Anh ấy đến rồi. Alun bảo anh ấy không giống một người lính lắm. Chẳng nói gì về quân đội hay những thứ tương tự cả.

– Vậy cũng tốt!

Bà Griffiths ngồi bịch xuống một cái ghế và nhận xét:

– Mẹ cứ nghĩ cơn bão vừa rồi sẽ làm dịu bớt không khí nóng chứ. Nhưng có vẻ trời lại bắt đầu nóng như cũ. Gần tháng Mười rồi mà.

Gwyn nói:

– Anh Evan nói muốn đến thăm Ty Llyr. Họ sẽ dẫn anh ấy lên đây trưa nay. Con cũng muốn đi và ngó thử anh ấy một cái.

Mẹ cậu cười:

– Ngó thử một cái? Sao nghe giống như cậu ấy là một người lính đồ chơi thế?

– Mẹ biết ý con muốn nói gì mà. Con có thể mời anh ấy đến nhà dùng trà được không?

Ủ ê nhìn cái lò nướng, bà Griffiths hỏi:

– Bao nhiêu người tất cả? Chúng ta chẳng có bánh mỳ để mời đâu.

– Bánh cũng được mà mẹ. Con không biết là bao nhiêu. Có thể anh ấy sẽ muốn ở lại Ty Llyr. Alun bảo anh ấy rất yêu nơi đó mà.

Với một vẻ mặt e thẹn kỳ lạ, mẹ cậu nói:

– Mẹ nhớ cậu ấy. Một chàng trai trẻ cao lớn, trầm lặng với đôi mắt như... như là mặt biển mùa hè.

Có vẻ như ký ức về anh Evan đã giải phóng tính chất thi sĩ trong bà. Bà Glenys nói tiếp:

– Cậu ấy thường đến giúp nhà Lloyd vào mùa chăn cừu. Một người tốt bụng và rất chăm chỉ! Cậu ấy luôn thức dậy sớm và làm việc trong mọi thời tiết mà không hề phàn nàn gì. Chỉ có điều, mẹ không biết tại sao cậu ấy không hợp với cha của Alun. Cậu ấy rất giỏi với công việc nông trại, nhưng đáng tiếc không có chỗ cho cậu ấy.

Gwyn nhận xét:

– Nghe có vẻ không phù hợp với một người lính chút nào. Giống như anh ấy đã chọn sai đường ấy.

– À, cậu ấy cũng là một người lạ lùng nữa.

Gwyn biết điều đó. Cậu đã nghe thấy giọng nói vang lên trong nhà của Nia. Cậu bảo mẹ:

– Con sẽ thử mời anh ấy đến đây chơi. Như vậy mẹ có thể nhìn vào đôi mắt xanh như biển của anh ấy!

– Gwyn!

Không biết có phải do nhiệt độ, hay mẹ cậu đang đỏ bừng mặt xấu hổ?

Gwyn chọc:

– Vậy thì tốt nhất mẹ nên chuẩn bị một cái bánh khổng lồ đi thôi.

Và cậu nhảy khỏi tầm với của mẹ, phóng ra ngoài và đóng cửa lại trước những tiếng lầm bầm phản đối của bà.

Gwyn quyết định không sử dụng con đường chính. Nain có thể đang ở trong khu vườn trước nhà bà, và cậu vẫn chưa sẵn sàng để nói chuyện... Vì thế, dù cảm thấy hơi ngu ngốc, nhưng cậu vẫn băng ngang sân và leo qua cổng. Cậu không muốn tốn thời gian gỡ lớp dây thừng phức tạp bên quanh cánh cổng thay cho cái chốt bị gãy.

Ước gì không cảm thấy quá lén lút và lo lắng ngay trên lãnh thổ của mình, Gwyn vòng qua phía sau những gian nhà ngoài rồi đi xuống đồi thông qua hai cánh đồng đầy cừu. Có một con cừu đực với lớp lông bờm xồm và đôi sừng nhỏ xíu ở cánh đồng thứ hai. Nó giương đôi mắt màu nâu đỏ sắc lẹm nhìn Gwyn cảnh giác, và liên tục di chuyển dọc theo bầy cừu cái như muốn bảo vệ chúng cho đến khi cậu rời khỏi cánh đồng của nó.

Gwyn leo qua một bức tường đá khô và nhảy xuống khu đất nhà Nain. Khu đất đằng sau nhà bà mọc đầy cây dại: ngưu bàng và kế dại chen chúc quanh những cây atisô, cumfrey và alkanet xanh to lớn. Không có cây nào

tình cờ mọc ở đây, và chúng cũng không phải là một - tội - ác như suy nghĩ của ông Iestyn Lloyd. Ông từng phàn nàn:

– Lúc đầu chỉ có một ít cây dại thôi, nhưng bà ấy lại để nguyên nên mới thành ra thế này này.

Nhưng Gwyn biết mỗi xăng-ti-mét ở đây đều được tính toán kỹ, và mỗi cái cây đều được biết rõ. Chim chóc đua nhau kéo về khu rừng nhỏ đầy trái cây của Rhiannon Griffiths, ong bướm tìm thấy ở đây những phấn hoa tinh khiết nhất, bộ rùa sống vui vẻ, và lũ chuột hạnh phúc sinh con đẻ cái.

Bà Rhiannon luôn nói:

– Bất cứ cái gì cũng đều có ích. Và sẽ luôn có cách chữa trị tất cả những bệnh tật xấu xa cho những thứ sinh ra từ lòng đất!

Và Gwyn biết rằng bà cậu không bị điên. Cậu cũng biết rằng không có món thuốc thảo dược nào của bà có thể giải quyết vấn đề của cậu. Chúng không thể giúp cậu lớn lên, cũng không thể ngăn chặn sức nóng thiêu đốt trong tay cậu. Cậu cần một cái khác, một thứ gì đó hay một ai đó?

Gwyn đi qua xác những cái cây tần bì phân chia khu vực cây dại với khu vườn trồng thảo dược của bà. Những chiếc lá mượt như lông tơ đã bắt đầu chuyển sang màu vàng với thời tiết khô khan. Trong tất cả các loài cây, Nain thích nhất là cây tần bì. Gwyn không dám nhìn về phía căn nhà, tuy nhiên cậu không thể ngăn mình lén lút ngược nhìn khu vườn, nơi cậu thỉnh thoảng nhận ra mình đang nhìn thẳng vào bà. Nain cũng đang nhìn cậu chăm chăm. Quỳ gối trên con đường mòn với một cái khăn choàng xanh trên đầu, bà ngồi im không động đậy nên cậu đã không nhận ra bà đang ở đó.

Gwyn nhìn bà mấy giây, rồi cậu mỉm cười. Đã quá trễ để có thể chạy trốn. Bà không nói gì, cũng chẳng cử động nữa.

Cuối cùng, với giọng rụt rè, miễn cưỡng, Gwyn nói:

– Hullo, Nain!

Bà cậu quay mặt đi chỗ khác. Cầm một cái xẻng trên tay, bà bắt đầu chõ vào trong mặt đất khô hạn. Khi lên tiếng, có vẻ như Nain đang nói với mặt đất chứ không phải với cậu:

– Cháu đang rình mò ai à, Gwydion Gwyn?

Cậu nói:

– Không, cháu chẳng rình mò gì cả.

– Vậy tại sao cháu không đi bằng cổng chính mà lại lén lút ở đây như một tên trộm?

Cảm thấy hơi ngớ ngẩn khi phải liếc nhìn qua những tàn lá đầy màu sắc, Gwyn cúi kính nói:

– Cháu không có lén lút gì hết. Cháu chỉ đi ngang qua thôi.

– Ra thế. Vậy là không phải cháu vào thăm bà, đúng không?

Hết đổi chân nọ sang chân kia, Gwyn ấp úng nói:

– Chuyện đó...

Nain lạnh lùng nói:

– Vậy thì đi nhanh đi. Đừng để bà cản trở công việc gấp gáp của cháu nữa.

Ngay lúc đó, Gwyn cảm thấy cậu nên nói chuyện với bà mình.

Không phải lòng thương hại đã khiến cậu cuối cùng cũng nói chuyện với bà. Cậu đến để xin lời khuyên của bà, để được vũ trang đầy đủ với những kiến thức cổ đại của bà trước khi đối mặt với chủ nhân của giọng nói đen tối, đáng sợ.

Bước ra khỏi những rặng cây, Gwyn đi dọc lên con đường mòn. Khi đã đứng bên cạnh bà, cậu nói:

– Cháu đang đi gặp người lính đó.

– Người lính?

Nain làm ra vẻ không thèm quan tâm, tuy nhiên thái độ quá tự nhiên của bà lại nói điều ngược lại.

Cậu nói:

– Chắc bà đã nghe về chuyện người họ hàng của nhà Lloyd rồi mà. Anh ấy đã bị thương ở

Belfast đấy.

– Cậu ấy à?

Gwyn có thể nhận ra, dù Nain vẫn tiếp tục đào đất, cậu đã thu hút được sự chú ý của bà. Cậu hỏi:

– Bà có biết anh ấy không? Alun bảo khi còn nhỏ, anh ấy đã đến Ty Llyr chơi. Và nghe nói anh ấy cũng không giống một người lính lắm, dù anh ấy là một thiếu tá và đã được trao tặng huân chương.

Nain nói:

– Một người tội nghiệp?

Ngạc nhiên, Gwyn hỏi lại:

– Tội nghiệp? Ai cơ?

Nain vừa lắc đầu vừa trả lời:

– Người lính ấy đấy. Một linh hồn tội nghiệp bị tổn thương!

Gwyn càng ngạc nhiên hơn. Bà đang nói về chuyện gì vậy? Cậu hỏi:

– Tại sao lại là tội nghiệp, Nain? Anh ấy khá hơn rồi mà.

Lần đầu tiên trong ngày hôm nay, Nain quay lại nhìn cậu một cách mãnh liệt. Bà hỏi:

– Khá hơn? Có đúng như vậy không? Nếu thế thì cậu ấy đến đây để làm gì?

– Để hồi phục lại thôi. Chẳng có gì là bí ẩn cả.

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng Gwyn ước gì cậu có thể tin vào điều đó.

Nain hỏi tiếp:

– Nhưng tại sao lại là ở đây? Tại sao lại về đây sau chừng ấy thời gian?

Gwyn không rõ bà đang trông chờ cậu biết được câu trả lời hay đang cố khơi dậy sự chú ý của cậu. Chẳng lẽ bà không thấy cậu đã sẵn sàng trong tư thế cảnh giác sao? Gwyn giải thích:

– Vì họ hàng của anh ấy sống ở đây.

– Mọi chuyện không đơn giản như thế, Gwydion Gwyn. Đó không chỉ là vấn đề về họ hàng. Bà biết chàng trai đó. Và bà biết cậu ấy quay lại đây để kết thúc một câu chuyện. Có lẽ cháu có thể giúp cậu ấy.

Hoàn toàn ngạc nhiên, Gwyn hỏi lại:

– Cháu à?

– Dĩ nhiên là cháu rồi. Còn ai khác nữa? Cháu là phù thủy mà.

Gwyn thở dài ngao ngán. Vừa đá những hòn sỏi dưới chân, cậu vừa nhăn nhó nói:

– Ôi Nain, bà đừng...

– Cháu không thể lờ đi chuyện đó được. Cháu là một phù thủy. Bà sẽ hét lớn chuyện đó. Không điều gì cháu nói có thể thay đổi được nó đâu.

Nain đứng dậy và nắm chặt vai cậu. Bà đúng là một phụ nữ cao lớn. Gwyn cảm thấy mình lọt thỏm trong cái bóng của bà. Nain tiếp tục nói:

– Nghe này! Đó không phải lỗi của bà. Bà không phải là người làm cháu trở thành phù thủy. Bà chỉ đánh thức cháu dậy thôi. Và Gwydion Gwyn, không phải cháu đã rất hài lòng khi khám phá ra sức mạnh của mình sao? Và không phải nó đã giúp cháu gặp lại người chị thất lạc của mình, cũng như cứu cậu em họ Emlyn của cháu với một câu thần chú sao?

Gwyn đẩy tay bà ra và quay lưng lại. Cậu nói:

– Đúng! Đúng thế! Nhưng giờ đây cháu không cần nó nữa! Cháu đã quá chán ngán nó. Nó làm cháu rất mệt mỏi!

Gwyn vụt chạy về phía những hàng cây, nhưng khi cậu băng qua các cây tần bì và không còn thấy dáng người cao lớn của Nain đứng trên con đường

mòn nữa, những lời nói mà cậu giấu cho riêng mình bật ra trong một tiếng hét:

– Cháu muốn lớn lên!

Và cậu bỏ chạy điên cuồng ngang cánh đồng đầy cây dại như thể mỗi giây cậu còn ở đây sẽ làm người cậu nhỏ hơn nữa.

Tuy nhiên, khi Gwyn chạy thoát khỏi những cây dại to lớn và chập choạng bước lên lớp cỏ mượt, cậu nghe thấy một giọng nói ê a vang theo:

– Cháu sẽ lớn, Gwydion Gwyn. Cháu nhất định sẽ lớn, bà hứa với cháu như thế!

Cậu tin bà, giống như cậu đã từng tin và sẽ luôn luôn tin. Chạy về phía những cánh đồng của trang trại Ty Llyr, cậu cảm thấy nhẹ nhàng và đầy hy vọng hơn so với mấy tháng vừa qua.

Ivor Griffiths hiện là người chăm lo những mảnh đất một thời từng thuộc về gia đình nhà Lloyd, tuy nhiên trang trại Ty Llyr cổ kính thuộc về chú Idris Llewelyn, người họa sĩ. Căn nhà nguyện mà chú Idris ở quá nhỏ cho gia đình chú, và từ sau trận hỏa hoạn bốn năm trước ở đó, dì Elinor vợ chú kiên quyết từ chối về lại nhà nguyện sống. Dì Elinor và mẹ của Gwyn là chị em và Gwyn giờ đây xem Ty Llyr như căn nhà thứ hai của cậu. Tương tự, Nia cũng xem đó như một nơi trú ẩn, căn nhà duy nhất mà cô có thể tìm thấy sự bình yên ở đó. Trên thực tế, luôn có một bầu không khí chào đón ấm áp ở Ty Llyr, cho thấy nó có thể từng là địa điểm của một căn nhà đầy ắp tình yêu ngay trước khi trang trại hiện tại được xây lên. Chính vì lý do đó, nó đã trở thành một nơi mà lũ trẻ của ba gia đình có thể đến gặp và cùng thảo luận những vấn đề của nhau.

Một dòng sông chảy ngang qua Ty Llyr – một con sông hoang dã gặp ghềnh với dòng nước trong vắt từ đỉnh núi chảy xuống, thành một dòng

suối lấp lánh bạc cho đến khi nó gặp được trang trại Ty Llyr cũ kỹ nằm im trên lớp đá hoa cương cứng cáp. Ở đó, trong quá trình tìm kiếm một lối đi dễ dàng hơn, dòng nước đã tìm thấy lớp đá phiến sét mềm mại cho phép nó nhẹ nhàng chảy vòng qua trang trại. Bờ sông ở đây được tạo ra bởi rễ cây liễu và tổng quán sỏi, một hệ thống mạng lưới chằng chịt cuộn xoắn vào nhau đến tận lòng sông.

Gwyn tìm thấy anh Evan ngồi trên một phiến đá rộng, chân đặt trên lớp rễ cây trắng nhợt, với Nia và Iolo ở hai bên. Chàng trai và cậu bé mỗi người cầm một sợi dây với miếng da ngựa bóng loáng buộc ở một đầu. Những miếng da ngựa bay vòng và kêu răng rắc trên sợi dây của chúng trong khi người lính hướng dẫn.

– Giữ sợi dây ngắn thôi, Iolo! Gõ nó ngay trên đầu ấy. Ngay bây giờ! Mạnh lên! A, em bắt được anh rồi!

Iolo bật cười. Nia cũng mỉm cười. Gwyn nhận ra cô không nhìn trận chiến da ngựa mà nhìn người lính. Và rồi Nia thấy cậu. Cô reo lên:

– A, anh Gwyn!

Gwyn ngược nhìn nhóm người ở phía bên kia suối. Người lính nhìn lên. Tay anh giơ lên che ánh mặt trời. Và anh nói:

– Ra đây là Gwyn Griffiths.

Không có gì trong giọng nói của anh ngoài sự tử tế.

Gwyn bước xuống dòng suối. Luồng nước chảy xô đẩy chân cậu, những đợt sóng sáng lóa nhảy chồm lên phía trên đôi ủng của cậu.

Nia nhắc:

– Sâu lắm đó. Anh coi chừng ướt vớ đấy.

Nhưng Gwyn không vội vã gì. Cậu chậm rãi dùng bàn chân tìm lớp sỏi dưới lòng suối, rồi từ từ băng qua. Cẩn thận canh chừng bước chân của mình, cậu biết đôi mắt màu xanh biển của người lính đang quan sát cậu. Đến cách bờ chừng một mét, cậu đứng lại và ngó lên bộ ba trên bờ.

Evan Llyr nhìn cậu với vẻ ngạc nhiên, tò mò pha chút bối rối, và trong một giây, sự cảnh giác của Gwyn biến mất hoàn toàn vì nụ cười của anh thật sự ấm áp. Và rồi cậu nhớ đến giọng nói đã trườn đi trong không khí như một con rắn độc, làm kinh hoàng cả ba đứa trẻ. Phút chốc Gwyn cảm nhận được một sự mâu thuẫn khủng khiếp. Cậu đang đứng trước một sự hiện diện hoàn toàn xa lạ. Có một cái gì đó trống rỗng về Evan Llyr, một thái độ coi thường sợ hãi không có liên quan gì đến lòng dũng cảm, và nó đã phản bội lại nụ cười ấm áp, thân thiện của anh.

Gwyn tự hỏi:

– Anh ấy có biết mình là ai không nhỉ?

– Đây!

Người lính giơ tay ra và Gwyn nắm lấy nó. Không có hơi ấm nào trong bàn tay anh. Ngay khi chạm vào bàn tay mềm và khô ráo ấy, Gwyn cảm thấy một cơn đau nhỏ nhói lên trong người như một bóng ma. Cơn đau chỉ thoáng qua rất nhanh và Gwyn thậm chí không biến sắc vì nó, tuy nhiên bàn tay người lính bóp chặt tay cậu, và cậu chắc chắn rằng Evan biết chuyện gì vừa xảy ra giữa hai người.

Người lính nói:

– Coi chừng té!

Và Gwyn trả lời:

– Tại đôi ủng của em đó mà! Chúng trơn quá!

Và khi leo lên bên cạnh anh họ của Nia, cậu thành linh thấy mình đang đứng một mình với Evan tại một nơi mà những cái cây khổng lồ thay thế cho hàng rào và những đám mây đen sẫm che kín mặt trời.

Iolo la lên phá vỡ sự im lặng:

– Em thắng rồi. Anh Gwyn, anh muốn chơi không?

Cố gắng loại bỏ hình ảnh không thực vừa thấy ra khỏi tâm trí, Gwyn từ chối:

– Không. Không phải bây giờ. Anh phải chờ tay anh nóng lên mới chơi được.

Nia giơ ra một nắm dẻ ngựa và khoe:

– Anh nhìn xem! Trông chúng đẹp hơn nhiều khi vừa mới chín, đúng không? Năm nay có đến hàng trăm cái rớt đầy trên đường ấy. Cái nào cũng lớn và sáng bóng hết.

Gwyn nhặt một cái lớn nhất lên khỏi tay cô. Nó lấp lánh ánh nâu và mượt như nhung, phần đáy vừa gờ vỏ ra màu trắng nhạt và mềm như tơ. Cậu nói:

– Anh cũng muốn trồng cái này ở nhà, nhưng nó sẽ chết mất. Ở đó quá lạnh và quá cao cho một cây hạt dẻ mà. Nain từng nói thật lạ khi có một cây hạt dẻ mọc được ở trên núi.

Anh Evan nói:

– Vì nó nằm ở một vị trí đặc biệt được che chắn bởi những cơn gió Bắc. Lớp đất mặt ở đó cũng đủ để một cái cây như thế lấy chất dinh dưỡng.

Và rồi anh nói thêm:

– Anh đã một lần leo lên cái cây đó. Từ rất lâu lắm rồi.

Iolo bắt đầu tấn công những cái rễ cây ở dưới chân nó, tuy nhiên miếng da ngựa vô địch của nó đứt lìa khỏi sợi dây buộc và văng vào trong dòng suối. Nó hét lên:

– Á! Nhà vô địch của em mất rồi!

Và nó nhảy dựng lên định đuổi theo.

Anh Evan nói:

– Để nó đi đi, Iolo. Anh sẽ kiếm cho em một cái khác còn tốt hơn nhiều.

Nia nhắc:

– Chúng ta còn phải đi dạo đây. Anh nói muốn đi thăm núi mà.

Anh Evan đứng lên và tuyên bố:

– Anh đã nói thế. Và chúng ta sẽ làm thế. Nhưng mà anh đã quên đường mất rồi, cho nên em sẽ phải canh chừng anh đấy nhé.

Gwyn nói:

– Chúng ta sẽ cùng đi.

Cậu cảm thấy mình cần phải bảo vệ ngọn núi. Nó là nhà của cậu và cha cậu – mảnh đất nhà Griffiths trải dài đến tận đỉnh núi. Thoáng thấy Emlyn, cậu em họ cao nhòng với mái tóc màu râu ngô bù xù, Gwyn nói thêm:

– Và chúng ta dẫn theo cả Emlyn nữa.

Em họ cậu ngỡ ngác hỏi lại:

– Dẫn đi đâu? Tớ đang bận.

Gwyn nháy mắt với cậu đầy ranh mãnh:

– Không, cậu không bận.

Emlyn chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên gì. Cậu dễ dàng đồng ý:

– Ừ thì tớ không bận.

Gwyn biết Emlyn sẽ giúp. Cả hai rất thân và gần gũi nhau như anh em ruột, dù Emlyn không phải lúc nào cũng hiểu được tại sao anh họ của mình lại đột ngột đau nhức người vào những ngày nắng đẹp. Emlyn không có thời gian cho những chuyện khó lý giải, tâm trí cậu luôn dành cho việc chế tác những con vật. Ngay từ bây giờ, cậu đã thể hiện năng khiếu đặc biệt cho nghệ thuật điêu khắc gỗ, và mọi người có thể thấy rõ cậu sẽ nối nghiệp cha mình. Trong khi đó, Geraint, cậu em trai bốn tuổi của Emlyn, lại ao ước được trở thành một chủ trang trại như bác Ivor của nó.

Cuối cùng, chỉ có bốn đứa trẻ đi lên núi trước trong khi Evan Llyr sẽ đi theo sau, bởi vì mẹ của Emlyn đã ra tận cửa và nhất quyết mời người lính ở lại dùng một tách trà. Bình thường, dì Elinor rất ngại gặp người lạ, tuy nhiên vị thiếu tá đã lấy được lòng dì với sự khiêm tốn và trầm lặng của anh. Yêu cầu được đi dạo quanh vườn nhà dì của anh quá lịch sự, nụ cười của anh quá ấm áp, cho nên dì rất sốt sắng muốn giới thiệu nhà mình với anh, cũng như dẫn anh đi thăm những nơi mà anh yêu quý.

Evan bảo đám trẻ:

– Anh sẽ đuổi theo các em sau. Chờ anh ở Ty Bryn nhé!

Vì thế lũ trẻ đã đến nhà Gwyn, viếng thăm mèo mẹ cùng ba mèo con trắng tinh đang nằm trong nhà kho. Rồi Gwyn nhắc đến con diều hâu mà cậu đã thấy bay lượn trên những ngọn núi thấp, và Nia rất muốn được thấy nó.

Gwyn nói:

– Chúng ta cần mang theo ống nhòm để quan sát rõ hơn. Có thể đó là một con chim ó butêo, nhưng anh nghĩ nó quá lớn, và trên cánh nó có vết màu đỏ.

Iolo đề nghị:

– Để em lấy ống nhòm cho.

Căn phòng trên gác mái chứa đầy sách và bản đồ các hành tinh của Gwyn luôn là một nơi nó muốn đến thăm.

Gwyn gọi với theo:

– Chúng treo ở đầu giường anh đấy.

Nhưng Iolo biết chính xác phải kiếm ở đâu.

Một lúc lâu sau, Iolo vẫn chưa quay lại. Đáng lẽ Gwyn sẽ đi lên phòng để xem có chuyện gì, tuy nhiên Nia và Emlyn đã bắt đầu đi lên núi. Đó là một ngày trời đầy gió mát, một ngày mà khí trời như muốn ngăn cấm chuyện ở trong phòng. Nó làm Gwyn chạy qua sân, làm cậu bỗng trở nên dăng trí, và dẫn cậu đi lên núi rồi xa thứ mà cậu cần phải nhớ.

Bên trong phòng Gwyn, khi Iolo đang với tay lấy cái ống nhòm thì một bóng đen vụt qua cửa sổ. Nó bay qua đầu Iolo, gõ vào một cái tủ và bay vòng lại. Iolo thụt đầu xuống né, sinh vật nhỏ bé đó nhào qua cậu lần nữa rồi bay lên một ngăn kệ phía trên cái giường và ngừng lại trên đó.

Iolo đứng thẳng lên. Nó thấy một con dơi nhỏ xíu bám chặt vào một cái gì đó nằm chông chênh ngay mép kệ. Nó cẩn thận duỗi tay về phía con dơi, nhưng con vật đã cảm nhận được chuyển động, nên bay vụt đi, lần này là thẳng ra ngoài cửa sổ để mở. Cùng lúc ấy, một cái gì đó lăn ra khỏi kệ và rớt xuống gối. Đó là một bức tượng gỗ, khắc một con vật nào đó, có vẻ là một con ngựa, chỉ có điều không có tai và đuôi, miệng nhe ra với hàm răng lốm chốm, còn cặp mắt lồi to dữ tợn.

Nhặt con ngựa lên, Iolo định trả nó về chỗ cũ. Tuy nhiên cậu cảm thấy con ngựa đang nhìn mình, và Iolo không thể làm điều mà cậu định làm bởi vì con ngựa không muốn bị bỏ rơi. Cho nên Iolo đút con ngựa vào túi, cầm lấy cái ống nhòm và rời khỏi phòng Gwyn.

Gwyn, Nia và Emlyn đã có mặt trên cánh đồng cao nơi Gwyn trông thấy con điều hâu. Và như thể muốn tưởng thưởng cho đám trẻ, con chim to lớn xuất hiện. Bọn trẻ không cần dùng đến ống nhòm. Con chim sải cánh bay trên đầu chúng, một con chim mùa thu màu đỏ vàng trong ánh nắng nhạt, đuôi nó giang rộng theo hình tam giác, đốm lông màu trắng đặc trưng có thể được thấy rõ bên dưới cánh. Nó bay vút xuống khu rừng và lũ trẻ nhảy lên một bức tường đá để có thể quan sát tiếp.

Nia reo lên:

– Nó sống ở đây. Ngay đây, với chúng ta. Đừng nói với ai nhé! Hãy giữ bí mật về nó, con chim của chúng ta!

Hất đầu về phía dáng người nhỏ bé đang đi lên, Emlyn nói:

– Vậy chúng ta nên cảnh báo Iolo giữ bí mật luôn!

Và Gwyn thấy Iolo phóng về phía họ, tay nắm chặt cái ống nhòm. Cậu chờ cho đến khi Iolo đến chỗ họ và nói:

– Đừng nói chuyện này với ai nhé, Iolo. Chẳng ai trong chúng ta muốn có người lạ trên ngọn núi này đâu.

Nia nói thêm:

– Họ sẽ tìm bắt con điều hâu của chúng ta mất.

Iolo leo lên bên cạnh họ và giơ ống nhòm nhìn về phía khu rừng. Tuy nhiên con điều hâu không bay lên nữa. Nó có việc quan trọng phải làm dưới kia, đằng sau những tán lá đầy màu sắc.

Đám trẻ ngồi trên bức tường và ăn những trái táo mẹ Emlyn đã tặng cho, và rồi chúng nhớ đến Evan.

Gwyn nói:

– Anh ấy không thể đi lạc được.

Emlyn nhận xét:

– Tổ đoán chắc mẹ tổ thích anh ấy lắm.

Cậu chỉ định nói thế để đùa chơi thôi, tuy nhiên, vì một lý do nào đó, không ai cười nổi, bởi vì Evan Llyr là dạng người có thể tạo ra sự nguy hiểm cho những mối quan hệ bền vững. Gwyn biết điều đó bởi vì ánh mắt của dì Elinor Llewelyn đã bỏ qua đám trẻ và dường như chỉ có thấy mỗi anh Evan; thậm chí cả mẹ của Gwyn cũng đã kể chuyện về người lính này với cảm xúc mạnh hơn sự quý mến thông thường. Và ngay cả cô nhóc Nia giờ đây cũng bắt đầu nhìn anh với đôi mắt to tròn đầy ngưỡng mộ của một cô thiếu nữ.

Gwyn thành linh nói:

– Chúng ta đi tìm thiếu tá thôi.

Bọn trẻ đi dọc nhánh suối về Ty Bryn, theo một lối đi ưa thích. Chúng có thể nhảy từ bên này sang bên kia nhánh suối, hoặc nhảy lên những mỏm đá cao khô ráo nhô lên khỏi mặt nước.

Emlyn dẫn đường. Đi ngay phía sau cậu, Nia vừa nghịch nước vừa vui vẻ ca hát. Giọng cô hơi cao và chói tai nhưng cô không quan tâm đến nó – ngọn núi luôn mời gọi cô hát. Gwyn không nhìn được cười, và rồi cậu quay lại xem Iolo thế nào. Bầu trời nhuộm một màu vàng và đỏ của ánh mặt trời sót lại và cậu vừa định nhận xét về điều đó. Nhưng cậu đột ngột nhận ra Iolo đang đứng im trên một tảng đá, mắt nhìn chăm chăm vào một thứ gì đó đang cầm trên tay.

Gwyn hỏi:

– Em có gì vậy, Iolo? Không phải một con cá chứ?

Không, đó không phải là một con cá. Gwyn biết rất rõ đó là gì. Cậu có thể thấy được cái tờ giấy cảnh báo nhỏ xíu. Gwyn bước xuống dòng suối, nhưng người cậu bắt đầu run rẩy và cậu không thể bước thêm bước nào nữa.

Iolo ngược nhìn lên và nói:

– Em nghĩ nó là một con ngựa. Em tìm thấy nó trong phòng anh và đã bỏ nó vào trong túi áo. Em không định ăn cắp nó đâu. Em thề đấy!

– Đưa nó cho anh!

Gwyn không thể chuyển tải được sự gấp rút của mình. Lời nói của cậu lan qua mặt nước như một lời thầm thì u ám.

– OK.

Iolo giơ tay lên.

– Không! Đừng ném...

Lần này Gwyn hét lên được, nhưng đã quá trễ. Bất ngờ bởi tiếng hét của Gwyn, Iolo ném hụt tay. Con ngựa đã được tự do! Nó bay qua đầu Gwyn và rơi bồm xuống mặt nước đằng sau lưng cậu. Dòng suối lập tức cuốn phăng nó đi.

Gwyn hét lên:

– Chặn nó lại!

Vẫn đang ca hát, Nia ngoái lại, và Emlyn hỏi lớn:

– Chuyện gì vậy?

Gwyn không thể giải thích. Ngay cả khi cậu có thời gian, họ cũng sẽ không hiểu, và không ai có thể trách họ. Cậu thều thào:

– Kẻ hủy diệt... canh giữ hoàng tử... tớ... chỉ mình tớ.... bóng tối...

Gwyn run rẩy, ngã gục lên bờ sông. Bò dọc theo dòng nước, cậu rên rỉ:

– Chặn nó lại! Làm ơn chặn nó lại!

– Chặn cái gì lại cơ?

Nia bối rối trượt chân vào một vũng nước sâu và nước tràn vào trong ủng của cô.

– Con ngựa. Màu đen. Rất nhỏ.

Thu hết sức vào đầu gối, Gwyn đứng bật dậy và chạy qua Nia, mắt nhìn chăm chăm xuống dòng nước. Cậu rên rỉ trong tuyệt vọng:

– Em không biết nó đâu. Nó không có tai, không có đuôi. Phải chặn nó lại! Chặn nó lại!

Emlyn liếc nhìn dòng nước và hỏi:

– Có gì đặc biệt về nó thế?

Gwyn nói không ra hơi:

– Không có thời gian. Giúp tớ với, Emlyn. Nếu cậu thấy nó, hãy cắt nó vào chỗ an toàn. Đó là một thứ khủng khiếp.

Gwyn vọt chạy dọc theo dòng nước tìm kiếm trong vô vọng. Cậu không thấy được gì ngoài rễ cây và sỏi.

Emlyn gọi với theo:

– Cậu chẳng tìm thấy nó đâu. Nước chảy xiết lắm. Và một khi nó đến dòng sông chính thì...

Gwyn hét lên:

– Tớ phải tìm thấy nó.

Cậu tiếp tục chạy. Giờ đây, cậu chạy sát mép nước để tìm kiếm những chỗ nước cạn, và rồi cố gắng chạy đua với dòng nước. Nhưng sự run rẩy, nỗi sợ hãi đã phá tan sự tập trung của cậu. Gwyn biết đám trẻ đang nhìn theo cậu, ngạc nhiên và lo lắng. Đó chỉ là một thứ nhỏ nhặt. Chắc chúng nghĩ cậu đã điên mất rồi.

Thình lình Gwyn đứng khựng lại, người không còn run rẩy nữa. Cậu đã miễn cưỡng nhớ ra mình là ai. Rồi không đưa cho những người khác một lời giải thích nào, cậu vọt chạy về nhà.

Cậu vất đôi ủng ngoài hiên và lao qua cửa bếp, khiến nó đập cái rầm vào tường. Mẹ đang xắt khoai lang trong bếp, giận dữ nói:

– Coi chừng cái cửa chứ!

Gwyn hét lên:

– Mẹ, đừng để ai lên lầu nhé!

– Chuyện gì mà...

Cậu cắt ngang lời bà:

– Con nói nghiêm túc đấy.

Sự cấp bách trong giọng nói của cậu có lẽ đã làm mẹ bất ngờ và nhượng bộ. Bà nhẹ nhàng nói:

– Được thôi, cariad!

Gwyn phóng lên hai bậc thang một lúc và chạy vụt vào phòng mình. Thở một hơi sâu, cậu nằm vật ra giường, cố trấn tĩnh để không hoảng loạn. Gwyn có thể thấy chính mình, vẻ mặt đầy sợ hãi và đôi mắt mở to, nhìn chằm chằm vào tấm gương hình oval nhỏ treo trên bức tường đối diện. Cậu tự nhủ:

– Gwyn Griffiths, chẳng có gì đến một cách yên bình trong đời mày cả. Một người lính xuất hiện và mày biết anh ấy không giống như vẻ bề ngoài. Rồi một hoàng tử điên loạn sử dụng ma thuật độc ác, và mày phải chặn hắn lại. Mày là người duy nhất làm được điều đó. Nếu không phải có quá nhiều bi kịch như thế này, tao sẽ bật cười mất.

Và cậu mỉm cười buồn bã với hình ảnh phản chiếu đầy lo lắng và còn quá trẻ của mình trong gương.

Một cái gì đó loé sáng trong bóng tối. Con nhện của cậu đã bắt đầu vào việc. Nó đã biết cậu cần gì ngay trước khi cậu thật sự nhận ra điều đó. Gwyn ngồi im nhìn một cái mạng nhện bắt đầu hình thành. Như một vì sao nhỏ, Arianwen phóng qua lại trong một chuỗi động tác nhào lộn bí ẩn trong khi mạng nhện của nó biến thành một tấm màn to lớn, lấp lánh.

Gwyn đứng dậy và đóng rèm cửa lại để những sợi chỉ lỏng lẻo có thể cho cậu thấy rõ hơn nơi mà cậu phải làm việc. Không còn đường quay lại. Cậu không thể nào lờ đi ma thuật. Cậu cần phải nhốt con quái vật lại trước khi quá trễ.

Cái mạng nhện bắt đầu nhuộm màu xanh và vàng, giống như những vệt màu sơn, rồi dần biến đổi những màu sắc thành nơi chốn, hình thành nên những bóng râm, những tán cây, những hàng rào khoe mình trong nắng. Giờ đây, những chiếc lá mùa thu đung đưa bên dưới màu xanh, và Gwyn có thể nhận ra con đường mòn uốn sau lưng nhà của Nain và hướng về phía Ty Llyr. Và ở đó, trên một khúc cua nơi mặt đất nhô cao cạnh dòng sông, cây dẻ đứng sừng sững bên cạnh những người láng giềng của nó như một tòa nhà khổng lồ với những lá cờ màu hồng, vàng phấp phới. Và Gwyn thấy được cái mà cậu chờ đợi: một bóng đen bước ra khỏi dòng suối, một con quái vật vẫn chưa hoàn toàn khôi phục hình dáng người, tin tưởng rằng hẳn đã được tự do. Gwyn nín thở và tập trung sức mạnh của mình. Cậu phải ra lệnh cho suy nghĩ của mình, đánh liều với sức mạnh của mình. Dù nó có khiến cậu chậm phát triển trong vài năm nữa, cậu cũng không còn cách nào khác.

Bóng người di chuyển bên dưới những tán lá thấp của cây dẻ rồi bước lên con đường mòn. Cao lớn và đứng thẳng người, trông hẳn giống một hoàng tử hơn là một quái vật.

Gwyn lầm bầm:

– Người không thể đánh lừa ta được!

Và rồi con mồi của cậu bước một! hai! ba! Bước vào ngay trung tâm, trái tim mạng nhện của Arianwen. Gwyn hét lên:

– Daliwch ef! Bắt lấy hăn!

Và những sợi tơ bạc nhỏ xíu phóng về phía trái tim mạng nhện, che phủ hình ảnh run rẩy ở đó với một lớp vải bạc sáng chói. Mọi việc diễn ra trong chưa đầy một phút.

Gwyn thầm thì giọng đặc thẳng:

– Chúng ta bắt được hăn rồi.

Và rồi từ cái kệ phía trên giường cậu, cái ống tiêu bạc run lên và một tiếng hét vang lên khắp phòng. Sự sâu thẳm của âm thanh đó làm Gwyn như ngưng thở. Sự tự tin của cậu biến mất, và chiến thắng khôn khéo của cậu thành linh trở nên vô nghĩa. Cậu đã nghe tiếng rú của con quái vật bị bắt một lần trước đây, nhưng âm thanh lần này lại rất khác. Nó chứa đầy sự tuyệt vọng, và giống như một sự phục thù.

Arianwen bò dọc theo một thanh xà nhà và thả mình xuống tay cậu như muốn an ủi.

Khung cảnh màu xanh và vàng bắt đầu rã ra. Những sợi tơ sáng lỏng lẻo và tách lìa nhau, những sợi màu bay lên trần nhà và tan biến đi. Và cái lõi bạc rơi xuống sàn, một đồng mảnh vỡ lấp lánh. Gwyn quỳ xuống và chạm vào chúng. Thật khó mà tin rằng chỉ một giây trước, chúng đã tạo ra hình ảnh của một người đàn ông. Cậu thối nhẹ và những mảnh vụn trở thành các hạt bụi nhỏ li ti.

Gwyn hỏi nhỏ:

– Chúng ta đã làm gì vậy, Arianwen?

HẾT

Chia sẻ ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>